Mèo Mitcho và voi Sebastian sống cùng nhau trong một ngôi nhà nhỏ ở thị trấn Ánh Nắng xinh đẹp. Đó là một thị trấn thân thiện, bình yên; ngoại trừ việc ngài Jeremiah Bartholomew Severin Olsen, Thị trưởng hợp pháp của nơi này, đã biến mất một cách bí ẩn từ một năm nay.

Một hôm, nhân lúc đi câu cá ở bờ biển, hai người bạn vớt được một cái chai, bên trong chứa lá thư có nội dung rất khó hiểu cùng một hạt giống bé tí teo. Hai bạn gieo hạt theo chỉ dẫn trong thư, và rồi họ bị kéo vào một cuộc phiêu lưu kì lạ…

Nhà xuất bản Kim Đồng thân ái gửi tới các em nhỏ cuốn sách ngộ nghĩnh do tác giả Jakob Martin Strid, Đan Mạch, sáng tác và minh hoạ. Tác phẩm đã được các bạn thiếu nhi Đan Mạch và nhiều nước khác trên thế giới như Mĩ, Nga… đón nhận nồng nhiệt. Chúc các em tìm thấy thật nhiều niềm vui với cuốn sách đáng yêu này!

ISBN: 978-604-2-17840-2
9 786042 178402
6202400010025
8 935244 831368
Giá: 168.000đ
www.nxbkimdong.com.vn
www.facebook.com/nxbkimdong

(Dành cho lứa tuổi 6+)

Jakob Martin Strid

Cuộc phiêu lưu của QUẢ LÊ KHỔNG LỒ

Jakob Martin Strid

Cuộc phiêu lưu của
CỦA
QUẢ LÊ
KHỔNG LỒ

Người dịch
NGUYÊN LÊ

KIM ĐỒNG Nhà xuất bản Kim Đồng

Cuộc phiêu lưu

CỦA

QUẢ LÊ KHỔNG LỒ

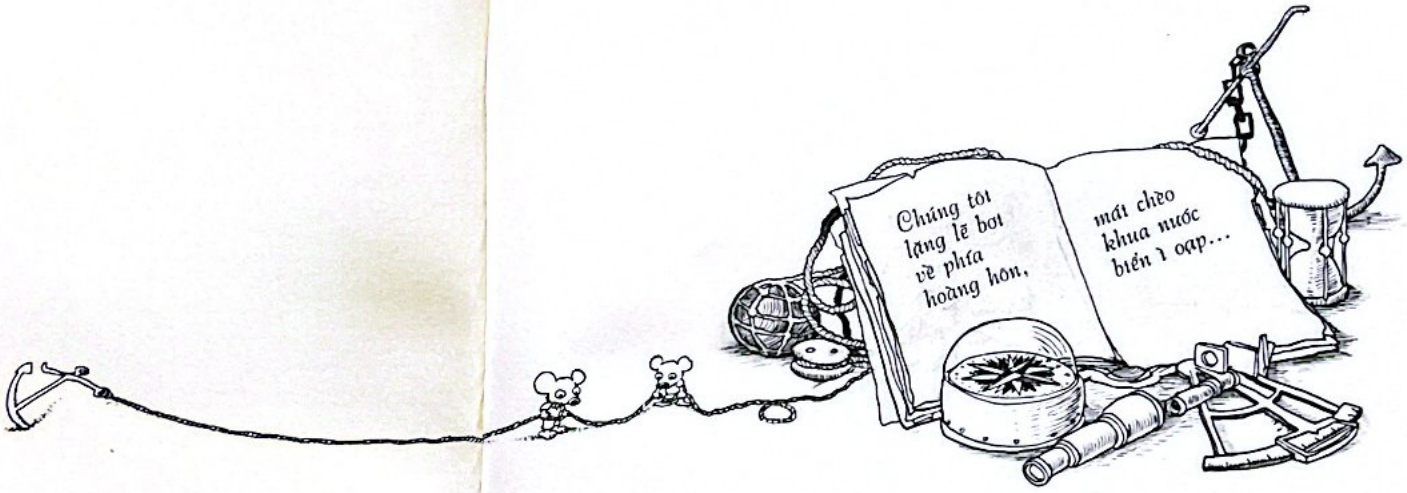

Sài Gòn ...
♡ Chúng tặng Duy-Việt ♡
Mẹ Mai Chảo

Den utrolige historie om den kæmpestore pære
© Jakob Martin Strid & Gyldendal, Copenhagen 2011.
Published by agreement with Gyldendal Group Agency

Xuất bản theo Hợp đồng Bản quyền giữa
Gyldendal Group Agency và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2015

Bản quyền bản tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2015

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Strid, Jakob Martin
Cuộc phiêu lưu của quả lê khổng lồ : Dành cho lứa tuổi 6+ / Jakob Martin Strid ; Nguyên Lê dịch. - Tái bản lần thứ 3. - H. : Kim Đồng, 2020. - 108tr. : tranh màu ; 30cm
ISBN 9786042178402

1. Văn học thiếu nhi 2. Đan Mạch 3. Truyện
839.813 - dc23

KDH2448p-CIP

CUỘC PHIÊU LƯU
CỦA QUẢ LÊ KHỔNG LỒ

Tái bản lần thứ 3

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội
ĐT: 024 3943 4730 - 024 3942 8632
Website: http://www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI MIỀN TRUNG
102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng
ĐT: 0236 3812 333 - 0236 3812 335
Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH
248 Cống Quỳnh, Q.1, TP. Hồ Chí Minh.
ĐT: 028 3925 1001 - 028 3925 0987
Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: Giám đốc PHẠM QUANG VINH
Chịu trách nhiệm nội dung: Phó Giám đốc VŨ THỊ QUỲNH LIÊN
Biên tập: NGUYỄN THỊ KIM DUNG
Trình bày bìa: NGUYỄN KIM DIỆP
Sửa bài: NGUYỄN MINH THỦY

In và gia công 2.000 bản - Khổ 22 cm x 29,5 cm - Tại Công ty TNHH In và DVTM Phú Thịnh
Văn phòng: Số 22/3 ngõ 89 Lạc Long Quân, phường Nghĩa Đô, Cầu Giấy, Hà Nội
Địa chỉ sản xuất: Lô B2-2-5 KCN Nam Thăng Long, Bắc Từ Liêm, Hà Nội
Số xác nhận đăng kí xuất bản: 319-2020/CXBIPH/4-16/KD cấp ngày 04/02/2020
Quyết định xuất bản số: 863/QĐKD kí ngày 26/05/2020
In xong và nộp lưu chiểu quý 2/2020

JAKOB MARTIN STRID

*

Cuộc phiêu lưu
CỦA

QUẢ LÊ KHỔNG LỒ

(hay câu chuyện về hành trình ngài
Jeremiah Bartholomew Severin Olsen
được đưa về vị trí chính đáng của mình với tư cách
Thị trưởng của thị trấn Ánh Nắng trong niềm hoan hỉ
của toàn thể nhân dân, chỉ trừ một người)

Người dịch: Nguyên Lê

Dành cho lứa tuổi 6+

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

NHỮNG NHÂN VẬT QUAN TRỌNG NHẤT TRONG CÂU CHUYỆN NÀY

Jeremiah Bartholomew Severin Olsen Thị trưởng hợp pháp của thị trấn Ánh Nắng (nhưng đã biến mất từ một năm trước)

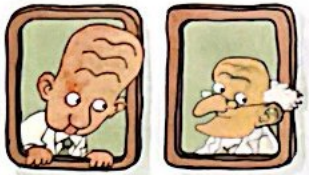

Giáo sư Glykose và **Tiến sĩ Pibbenip** từ Viện nguyên tử

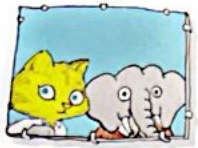

Mèo Mitcho và **voi Sebastian** (sống ở ngôi nhà này)

Phó thị trưởng Twigg (người luôn cáu kỉnh và chuyện gì cũng tự ý quyết định)

Đội quân cướp biển tàn bạo (cầm đầu là Thuyền trưởng Camenberg)

Rồng Biển Hung Hãn

Ngài Ulysses Karlsen

Người dân thị trấn Ánh Nắng

*

Mở đầu

Câu chuyện này bắt đầu ở thị trấn Ánh Nắng mà các em đang thấy đây. Ánh Nắng là một thị trấn xinh đẹp nằm bên bờ biển. Dân chúng xứ này hầu hết đều khoẻ mạnh và hạnh phúc. Thật tình chỉ có hai vấn đề ở thị trấn Ánh Nắng: Vấn đề thứ nhất là Thị trưởng của thị trấn Ánh Nắng đã biến mất (ông tên là Jeremiah Bartholomew Severin Olsen, nhưng đa phần mọi người thường gọi tắt là "JB"). Vấn đề còn lại là, giờ đây, khi ngài JB đã biến mất, Phó thị trưởng Twigg trở thành người nắm quyền. Mà ông này thì lúc nào cũng gắt gỏng giận dữ. Ông ta đã quyết định sẽ phá dỡ Toà thị chính cổ kính xinh đẹp để xây một toà nhà mới xấu xí cho ông ngồi trong đó và đưa ra các quyết sách.

Nếu các em giở sang trang bên, câu chuyện sẽ bắt đầu với chương một.

Chương 1

Nắng vàng rực rỡ, biển xanh biêng biếc. Mèo Mitcho đang câu cá còn voi Sebastian ngồi đọc báo bên ly nước táo. Suốt mùa hè, cứ hôm nào đẹp trời là chúng lại ngồi như thế.

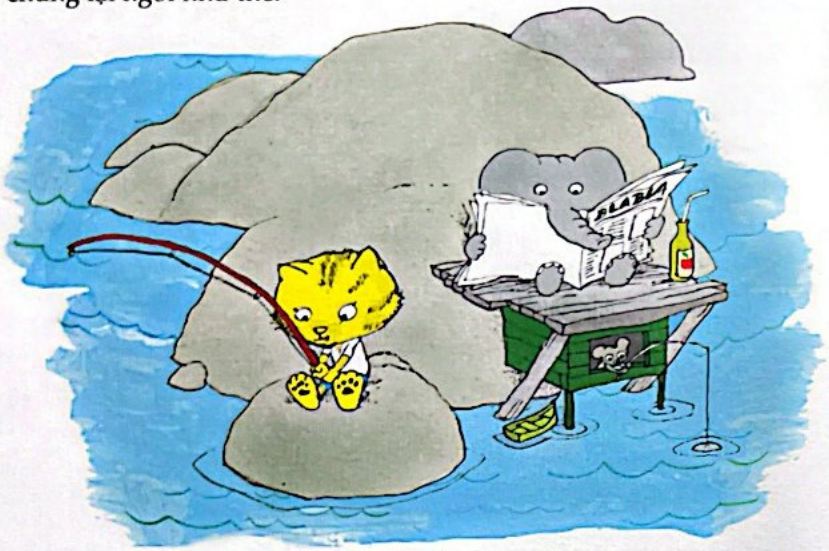

"Ê!" Mitcho bỗng hét to. "Cắn câu rồi!" Đoạn nó ra sức kéo cần lên.

"Con cá to lắm, tớ cảm thấy thế!"

Đó là một cái chai đựa tin.

Quả có một lá thư trong chai thật.

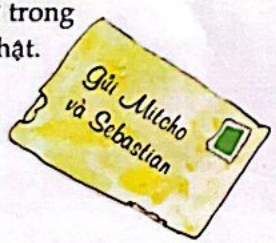

"Đúng là một cái chai đựa tin thật! Tuyệt quá đi!" Mitcho reo lên.

"Bên trong có gì ấy nhỉ... Trông như một lá thư."

Đáng kinh ngạc nhất là lá thư ấy được gửi cho chính Mitcho và Sebastian!

"Ta mang về nhà rồi hãy đọc," Sebastian nói.

Chúng phi như bay trên dải cầu thang dài ngoằng dẫn qua nhà bác Skipper, qua tiệm hớt tóc của chú Benny, qua cô Lulu đang tưới hoa, qua bà Sophie đang phơi quần áo, để lên nhà mình nằm trên đỉnh con dốc.

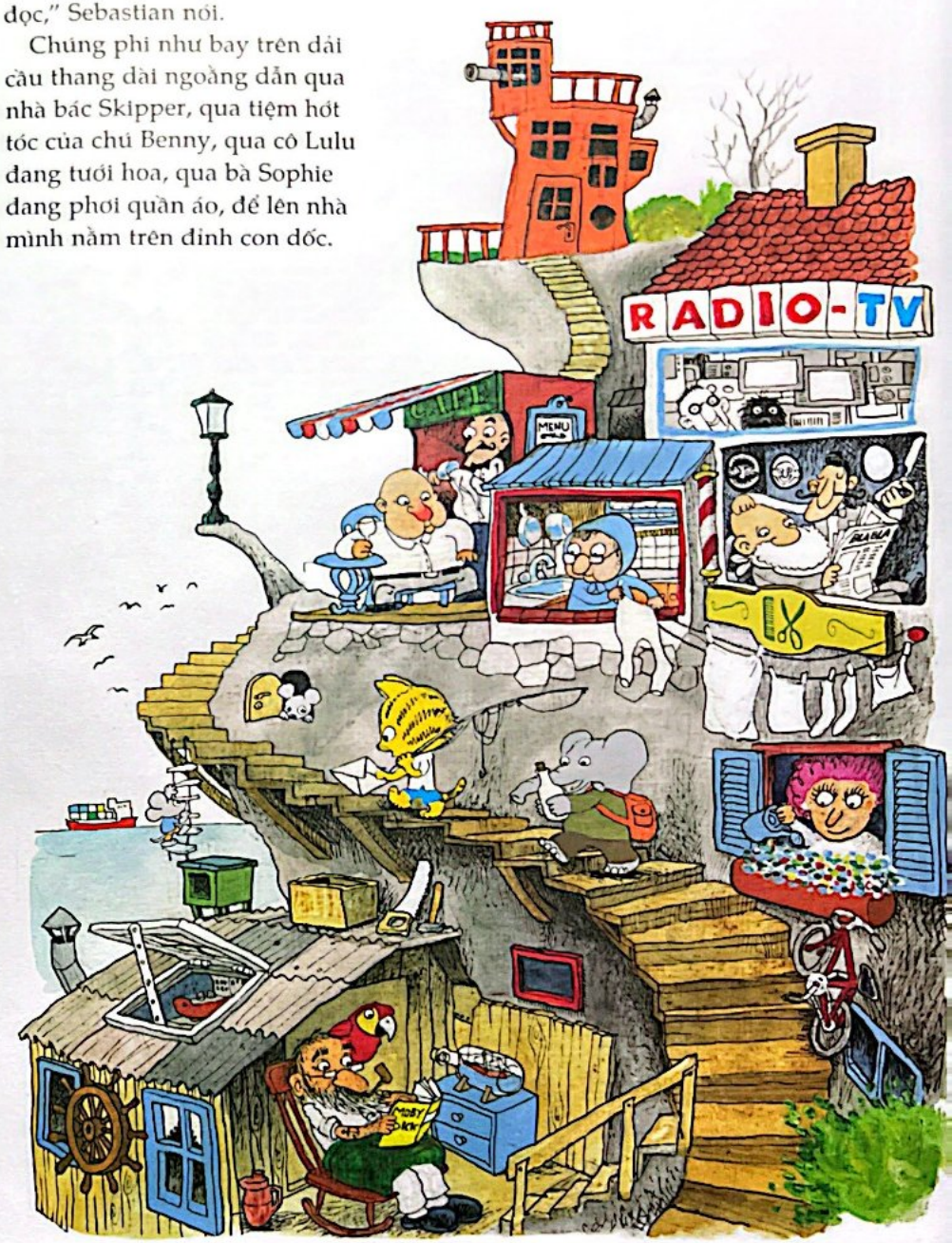

Chúng vào bếp và ngồi xuống bên chiếc bàn tròn.

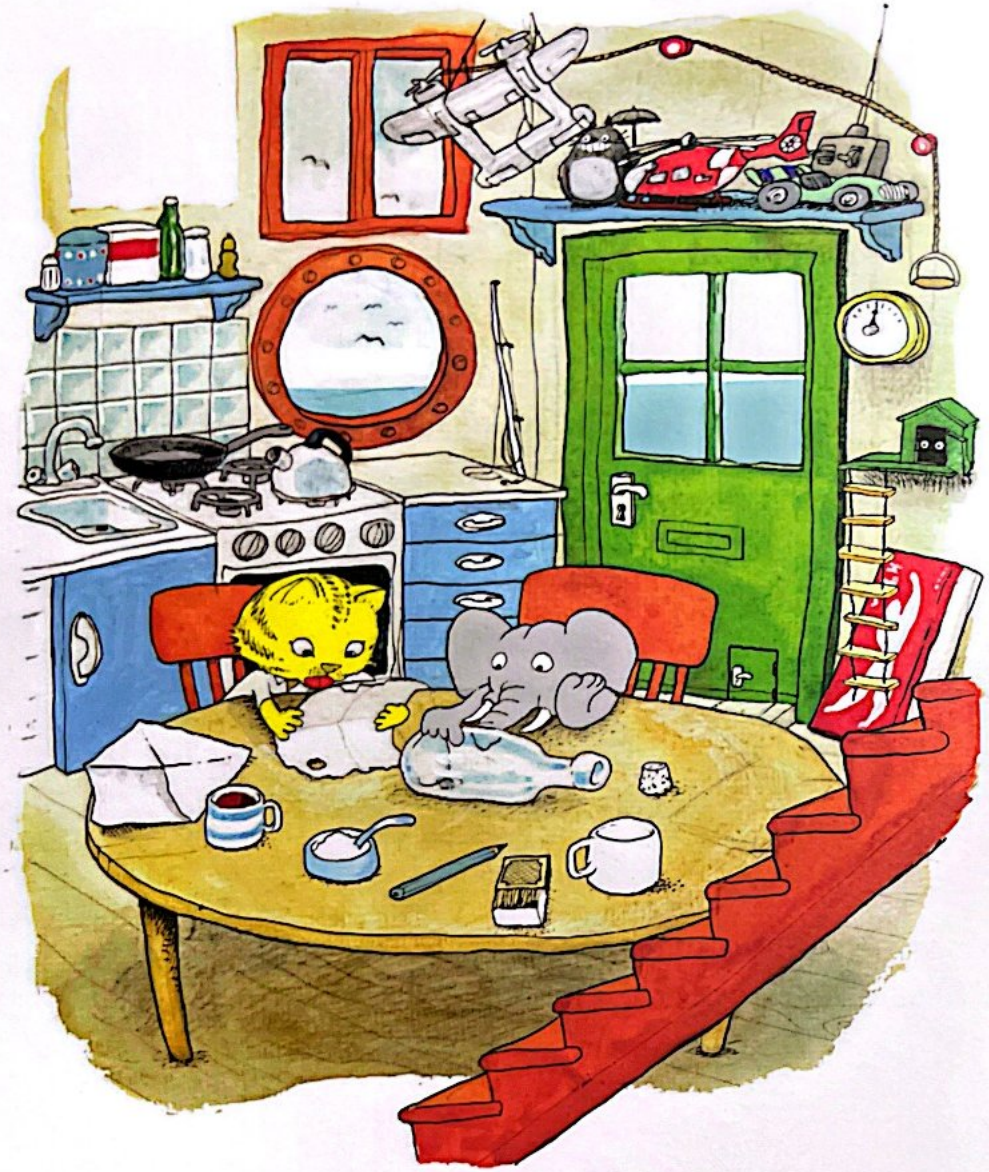

Lá thư ướt nhẹp, phải khó khăn lắm chúng mới lấy được nó ra khỏi phong bì mà không làm nát giấy.

Lá thư đã mục nát, ướt nhoèn và rách tơi tả. Nhiều chữ còn không đọc nổi nữa. Trông nó như thế này:

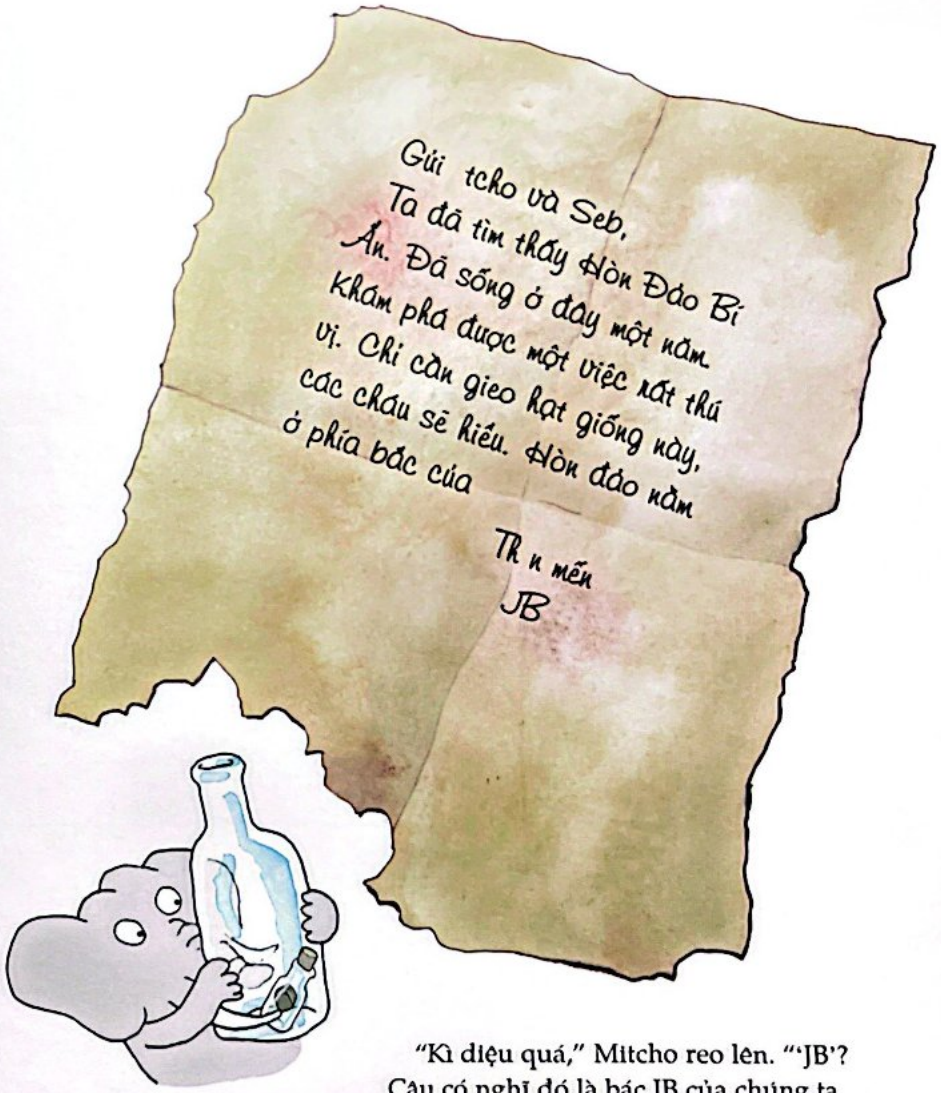

"Kì diệu quá," Mitcho reo lên. "'JB'? Cậu có nghĩ đó là bác JB của chúng ta không...? Thế còn HẠT GIỐNG là sao cơ?"

"Chờ chút," Sebastian nói. "Có gì đó nữa ở dưới đáy chai này..."

Trong chai còn có một cái chai khác bé tí bé tẹo.

Trong cái chai bé tí bé tẹo ấy lại có một cái hộp bé xíu xịu xìu xiu. (Nó chỉ xấp xỉ bằng nửa viên xúc xắc.)

Và trong cái hộp bé xíu xịu xìu xiu ấy có một cái hạt bé tí tị tì ti.

"Cái gì đấy?" Mitcho nói.

"Chắc là hạt giống được nhắc trong thư," Sebastian đáp.

"Trong thư nói chúng ta cần gieo nó..."

"Ừ, thế thì ta đi gieo đi," Sebastian nói.

Sebastian cẩn thận mang hạt giống ra vườn. Mitcho đào lỗ. Chúng đặt hạt giống vào lỗ rồi lấp đất lại thật kĩ càng.

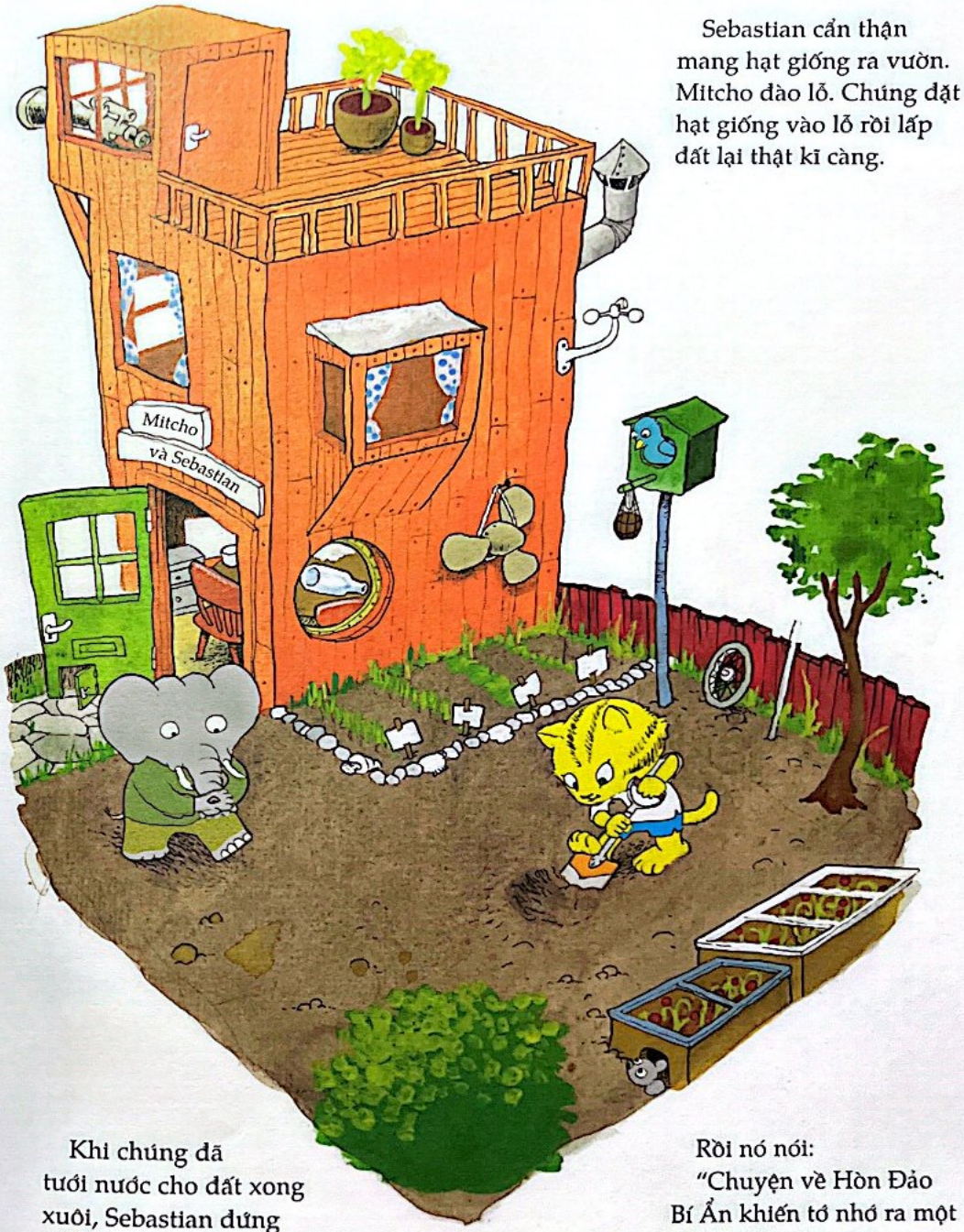

Khi chúng đã tưới nước cho đất xong xuôi, Sebastian đứng nghĩ ngợi hồi lâu.

Rồi nó nói:

"Chuyện về Hòn Đảo Bí Ẩn khiến tớ nhớ ra một điều... Chờ chút nhé...!"

Sebastian lên gác xép và bê xuống một cái hộp gỗ cũ kĩ xước sát chằng chịt. "Cái hộp này thuộc về ông cố tớ," nó nói. "Đó là rương đi biển của ông."

Đây là hạt giống mà hai bạn nhỏ vừa gieo xuống đất.

Trong rương chứa đủ thứ trên đời.

"Ông cố tớ là thuyền trưởng, từng lái tàu đi Viễn Dương," Sebastian nói.

"Ông kể rằng mình đã nhìn thấy Hòn Đảo Bí Ẩn trong sương mù.

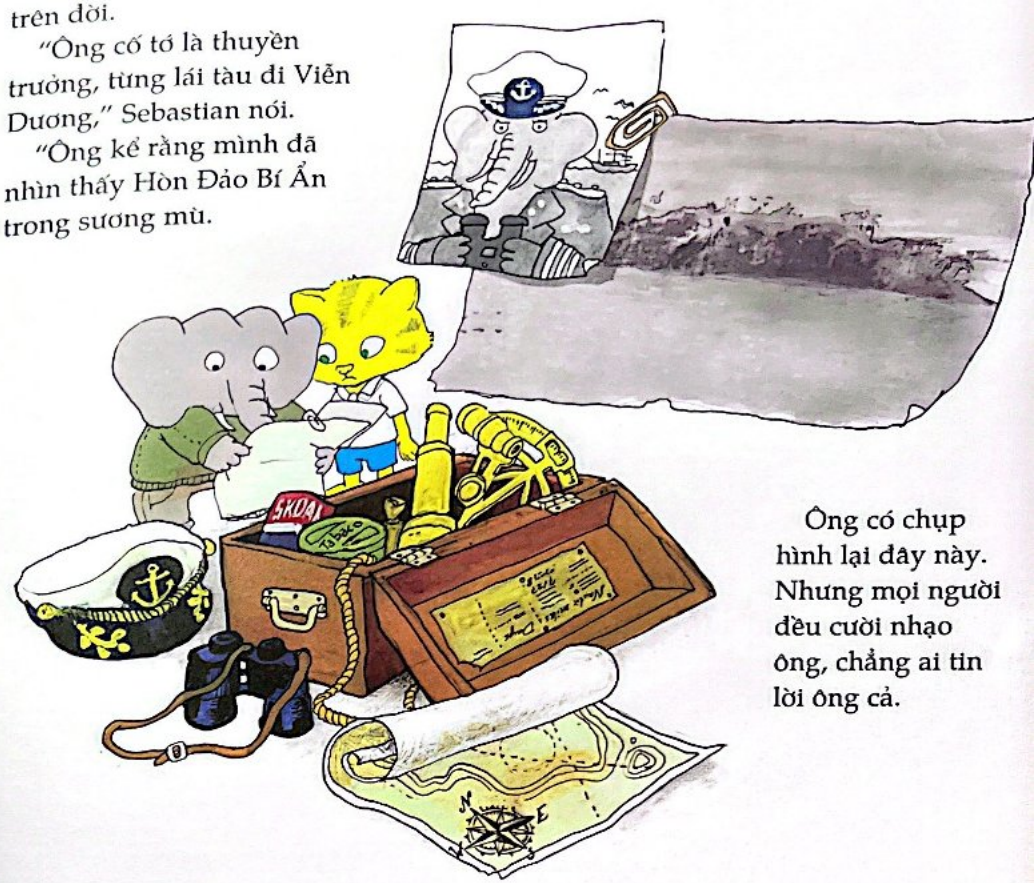

Ông có chụp hình lại đây này. Nhưng mọi người đều cười nhạo ông, chẳng ai tin lời ông cả.

Từ đó tới cuối đời, ông luôn tìm kiếm Hòn Đảo Bí Ẩn, nhưng chẳng bao giờ thấy. Ông đã làm ra cái la bàn đặc biệt này. Nó được gọi là LA BÀN BARYLIAN, dùng để dẫn đường tới Hòn Đảo Bí Ẩn. Nhưng chẳng ai biết nó có hoạt động được không."

"Thật tình thì Hòn Đảo Bí Ẩn là cái gì thế?" Mitcho hỏi.

"Đó là một hòn đảo mà không ai có thể tìm ra," Sebastian nói. "Thế nên nó mới bí ẩn."

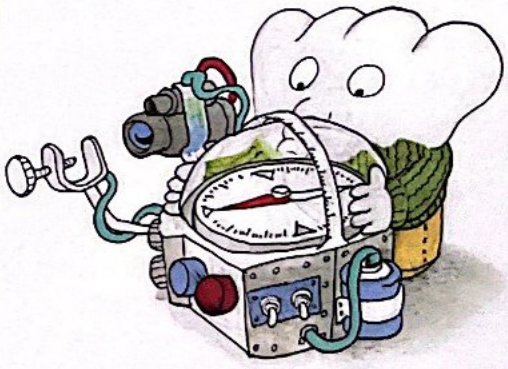

Đêm đó, khi hai đứa đã lên giường đi ngủ, Sebastian hỏi: "Cậu nghĩ hạt giống đó sẽ mọc thành cái gì?"

"Tớ chẳng biết nữa," Mitcho đáp. "Nhưng tớ nghĩ đó sẽ là một thứ đặc biệt và kì lạ lắm."

"Biết đâu lá thư đó do bác JB gửi thật và bác ấy đã tìm ra Hòn Đảo Bí Ẩn thì sao nhỉ," Sebastian nói.

"Ừ," Mitcho đáp. "Tớ nghĩ nếu thế, mọi thứ ở thị trấn Ánh Nắng này sẽ đổi khác lắm đấy. Nhưng giờ ta hãy ngủ đi đã, Sebastian thân mến ạ!"

Nói rồi, hai đứa chìm vào giấc ngủ.

Ngoài trời, trong màn đêm, hạt giống nhỏ bé đang nảy mầm. Những chồi biếc nhú ra từ thân cây, và trong lòng đất, các sợi rễ đâm ra mỗi lúc một dài và khỏe hơn...

Hai giờ sáng, một thứ gì đó rất to rùng rùng chuyển mình. Nó thúc vào nhà, khiến những tấm ván ốp và vách ngăn rít lên ken két, răng rắc.

"Cái gì thế?!" Mitcho thì thào.

"Tớ không biết," Sebastian đáp. "Tớ không dám ra ngoài xem đâu. Cậu có dám không?"

"Không," Mitcho nói.

Mãi tới sáng, hai đứa mới dám ra ngoài để xem đó là cái gì...

Lật sang trang bên đi, các em sẽ thấy nó:

Đó là một quả lê khổng lồ...

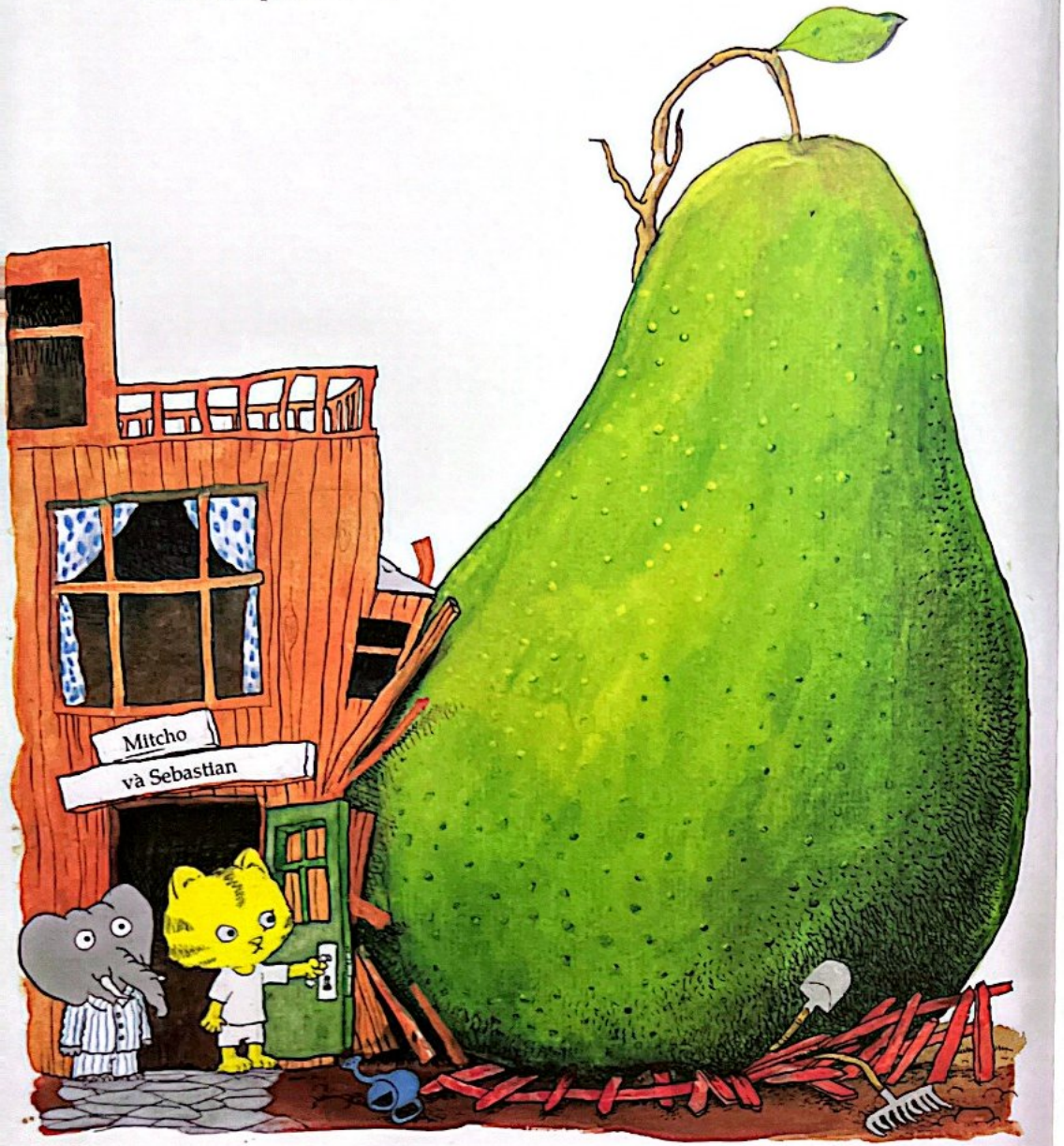

"Một quả lê khổng lồ! Ôi, choáng!" Mitcho thốt lên.

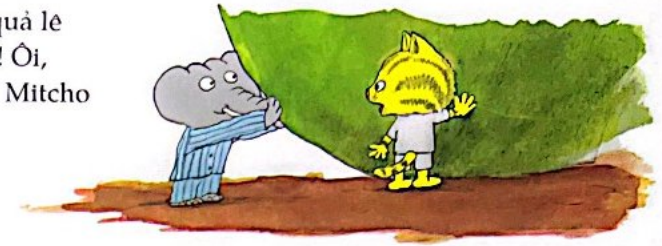

"Quả lê to khủng khiếp," Sebastian trầm trồ.

Chương 2
ĐIỀU TRA VỀ QUẢ LÊ

"Chúng ta phải gọi ai đó tới," Sebastian nói. "Cảnh sát, lính cứu hoả, phát thanh viên, phóng viên ơi!!! A lô? Giáo sư Glykose ở Viện nguyên tử đó phải không ạ? Một quả lê to đùng đoàng vừa xuất hiện trong vườn nhà chúng cháu!!!"

*

Thế là Giáo sư Glykose và Tiến sĩ Pibbenip ở Viện nguyên tử lập tức có mặt trên chiếc xe tải màu xanh chứa những thiết bị có thể nghiên cứu mọi thứ.

Họ ghé tai nghe ngóng quả lê, rồi khoan mấy lỗ nhỏ và cắm những sợi dây dò lên khắp mặt quả, rồi nhẩm nhẩm đoán đoán, ghi ghi chép chép...

Trong lúc đó, nghe tin về quả lê khổng lồ, rất nhiều người dân thị trấn đã đổ tới xem.

Tìm hiểu xong xuôi, Giáo sư Glykose hắng giọng rồi nói: "A hèm... Kết quả điều tra của chúng tôi cho thấy đây là một quả lê khá bình thường...

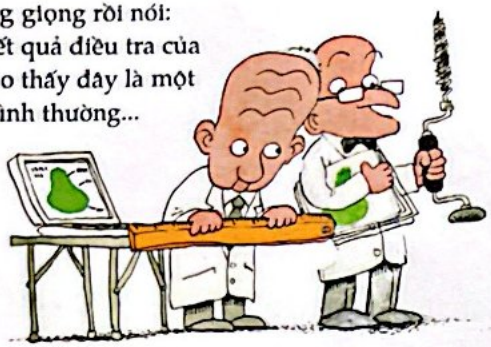

Chỉ có điều nó rất... biết nói sao nhỉ? Ừm... TO. Phải, nó rất rất..."

"Khổng lồ ạ?" Mitcho gợi ý.

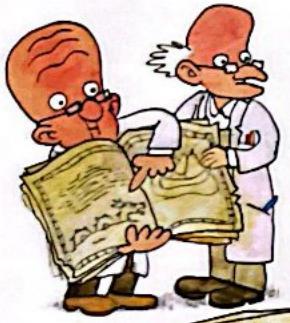

"Ờ, ừ... nói như thế cũng được," Tiến sĩ Pibbenip nói. "Một quả lê khổng lồ."

"Nhưng nó khiến tôi nhớ tới một thứ," Giáo sư Glykose nói tiếp. "Là nhà khoa học, lẽ ra tôi không nên tin những chuyện kiểu này, nhưng có một truyền thuyết kể rằng trên Hòn Đảo Bí Ẩn mọc rất nhiều quả lê khổng lồ. Nó được viết trong cuốn sách cổ về những điều bí ẩn vô cùng bí hiểm này. Nhưng để tìm ra hòn đảo ấy, người ta phải vượt qua đội quân cướp biển tàn bạo, qua con Rồng Biển Hung Hãn và qua Biển Đen Thăm Thẳm."

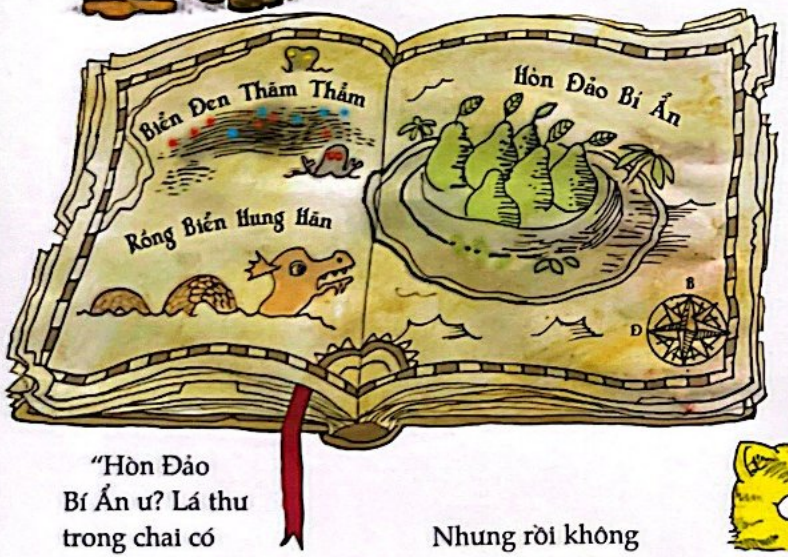

"Hòn Đảo Bí Ẩn ư? Lá thư trong chai có nhắc tới hòn đảo đó đấy..." Mitcho lên tiếng.

Nhưng rồi không ai nói được gì thêm vì tiếng động cơ ầm ầm đã chen vào...

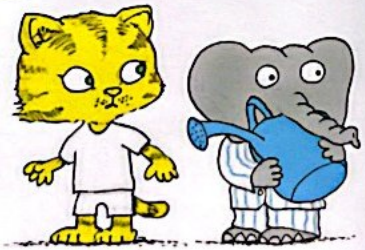

Một chiếc xe to tướng, đen bóng lái tới trước nhà của Sebastian và Mitcho rồi đỗ xịch lại ngay sát bên quả lê...

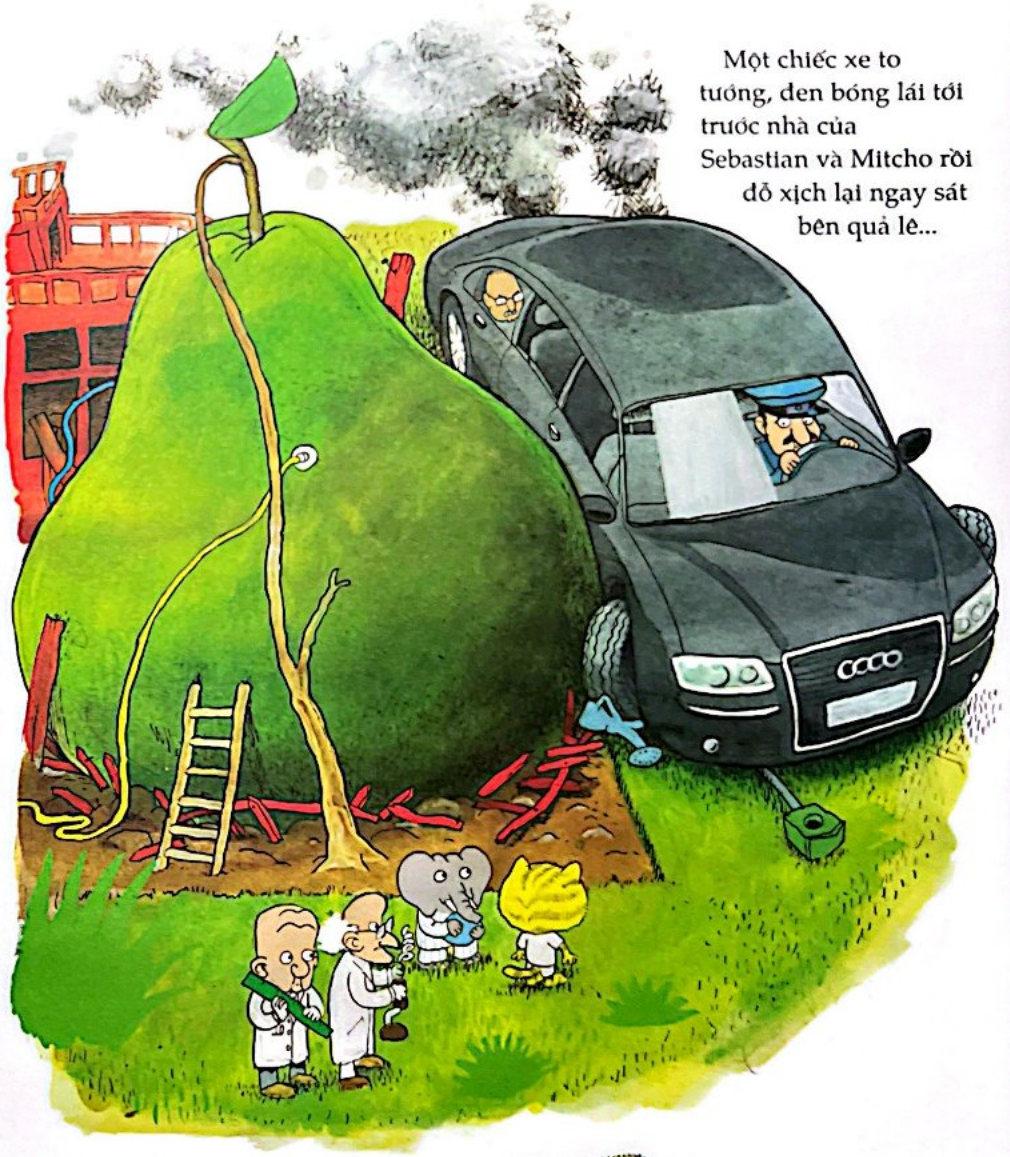

Một người đàn ông nhỏ thó bước ra khỏi cái xe to đùng ấy.

Đó chính là Phó thị trưởng Twigg.

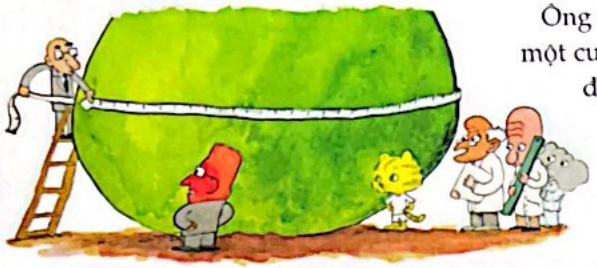

Ông ta lệnh cho một viên chức dùng một cuộn thước dây dài dằng dặc để đo quả lê.

"Quả lê này to quá mức," ông ta nói. "Các cậu có đúng 24 giờ để xóa sổ quả lê gớm ghiếc này! Bằng không, nhà của các cậu sẽ bị kéo sập, còn các cậu sẽ bị đuổi khỏi thị trấn!" Ông ta hét lên.

Nói rồi ông ta đóng sập cửa chiếc ô tô to bự lại và phóng vèo đi.

"Ôi trời ơi!" Sebastian kêu lên. "Quả lê này phải nặng chí ít mười lăm tấn! Chúng ta biết làm thế nào đây?"

Chiều buông xuống, mặt trời đang lặn dần.

Chương 3
GIẢI QUYẾT RẮC RỐI

Sáng hôm sau, tiếng cưa, tiếng xẻ, tiếng cắt, tiếng khoan nổi lên ì xèo trên đỉnh đồi nhà Mitcho và Sebastian.

*

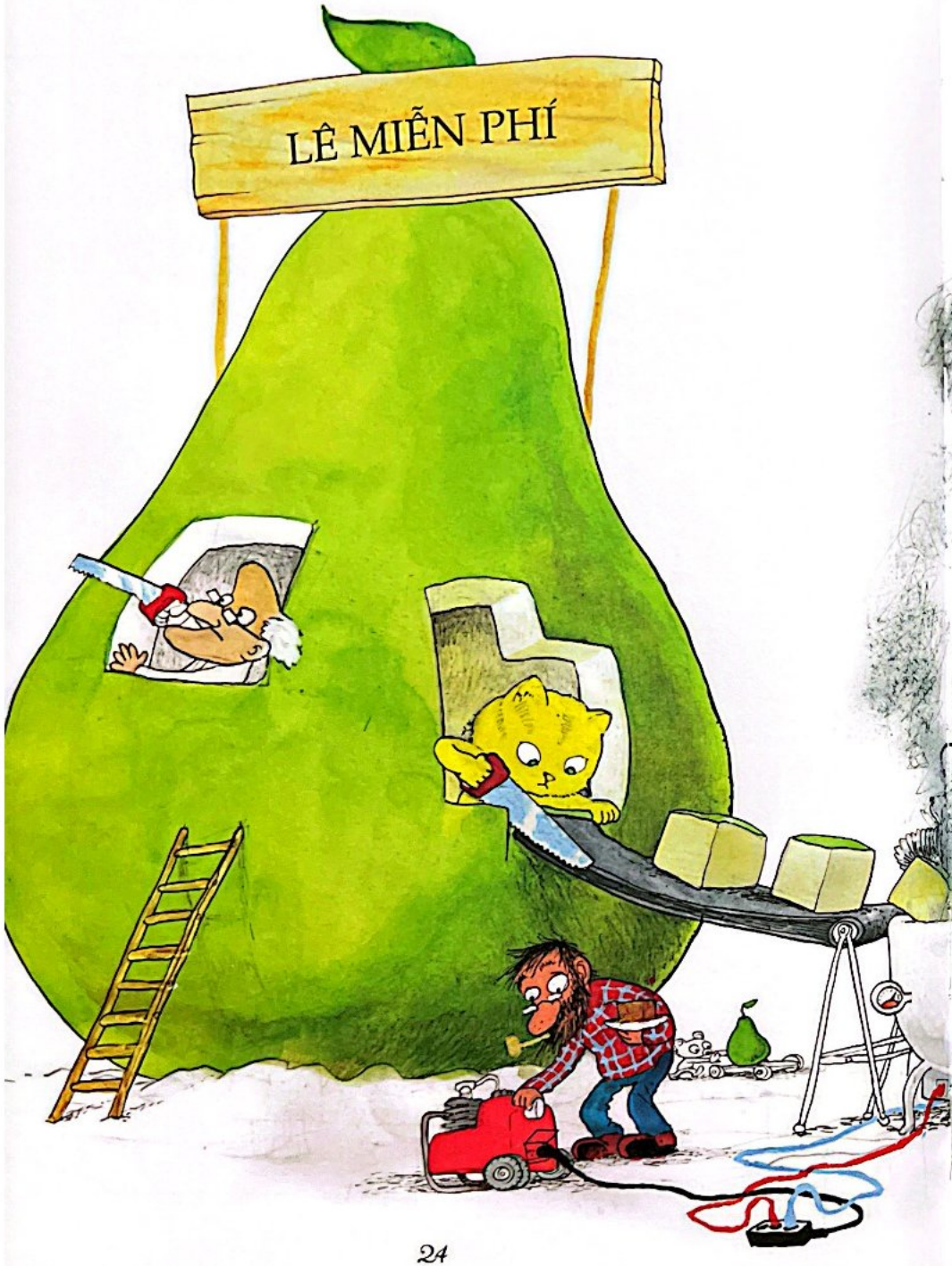

Mitcho và Giáo sư Glykose đang cưa quả lê. Vỏ lê rất cứng nên cách dễ nhất là khoét những hốc nhỏ trên quả lê, rồi xúc hết phần thịt mềm bên trong ra.

"Là nhà khoa học, tôi rất đau lòng khi phải phá hủy một quả lê khổng lồ, kì diệu như thế này," Giáo sư Glykose nói. "Nhưng chẳng ai muốn bạn bè của mình bị quẳng ra khỏi thị trấn cả, nên đành phải làm vậy thôi."

"Tôi hoàn toàn đồng ý với ngài," Tiến sĩ Pibbenip đáp. Ông vừa chế tạo xong cỗ máy có thể biến những tảng lê thành bánh lê, kem lê, nước lê ép và lê bỏ lò.

Nhân dân cả thị trấn cùng đổ về thưởng thức. Món nào cũng ngon tuyệt!

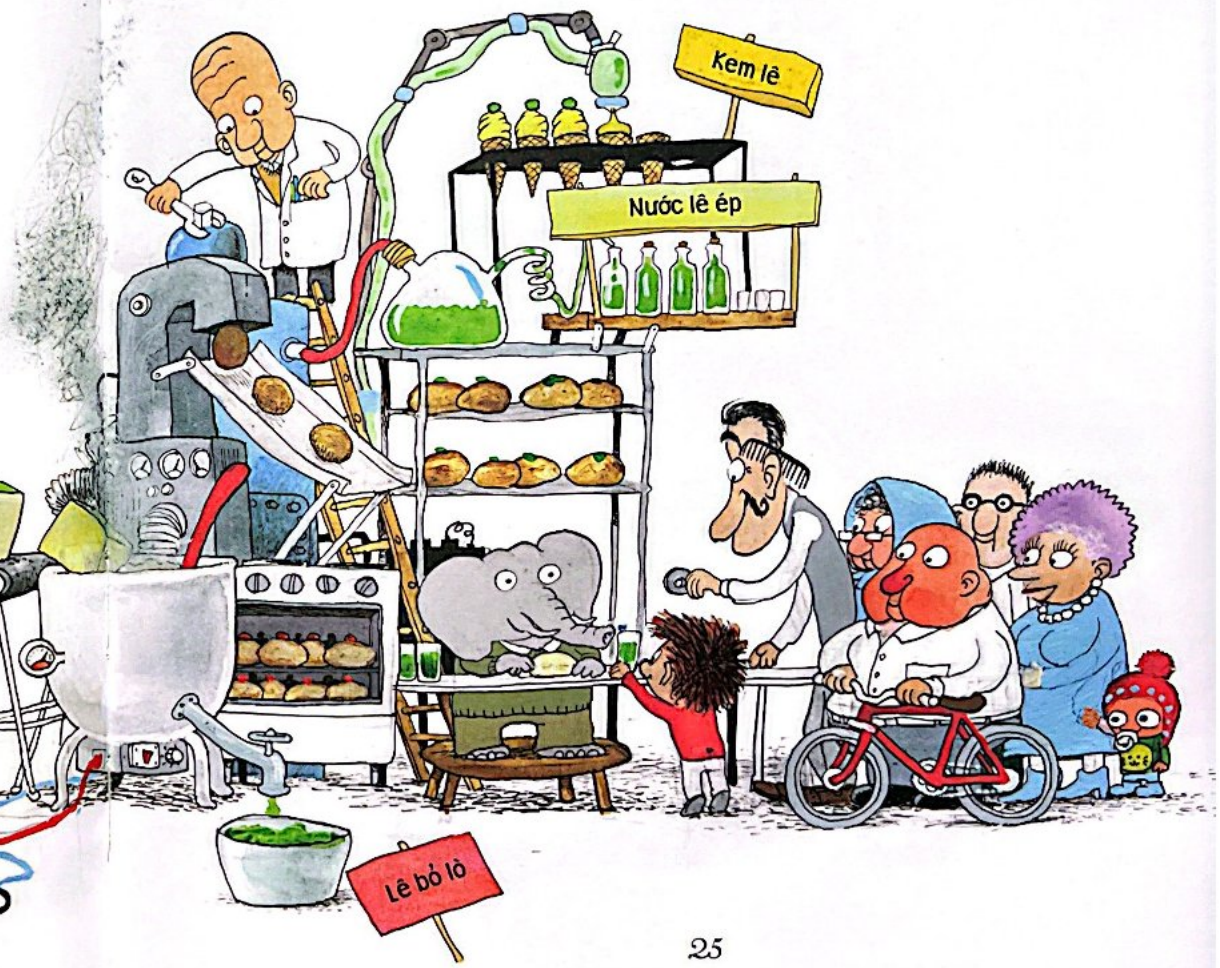

Giờ đây quả lê đã rỗng ruột nên không còn quá nặng. Mọi người ra sức vần nó lên xe kéo để kéo đi.

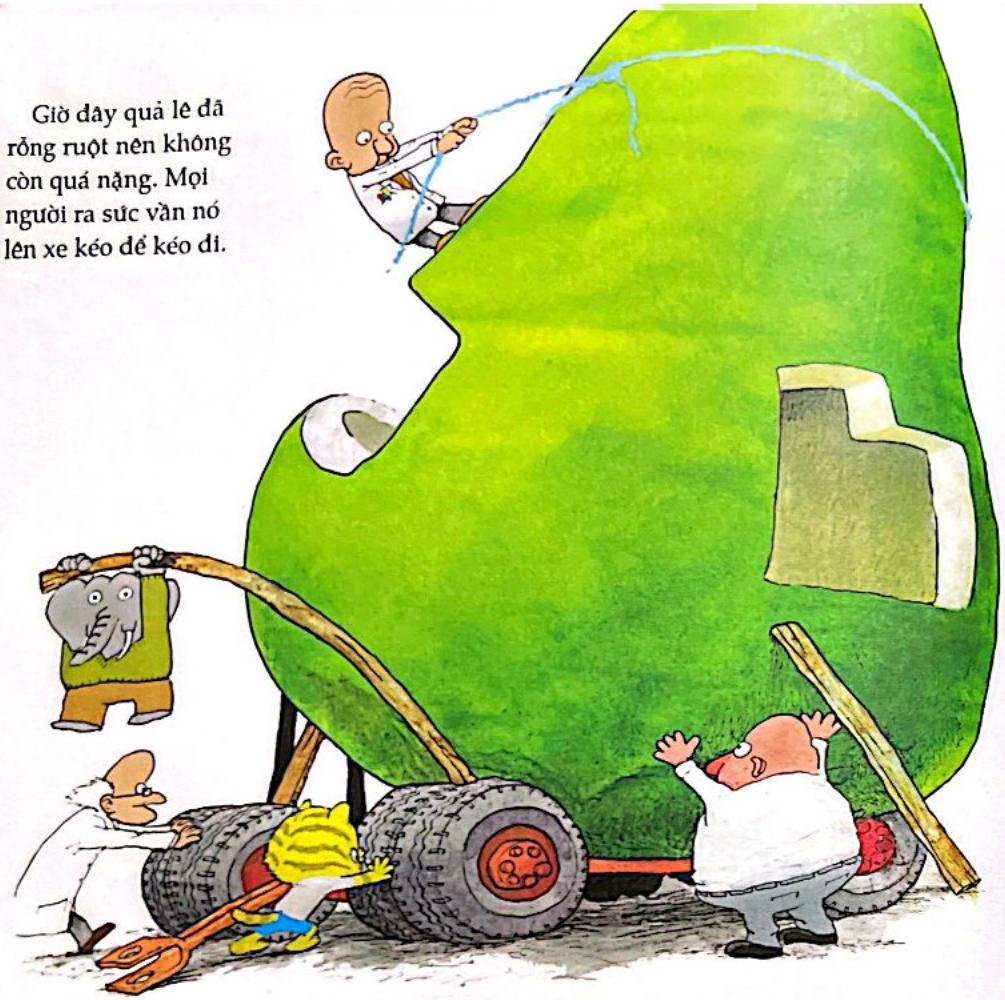

Đúng lúc đó, trời đổ mưa...

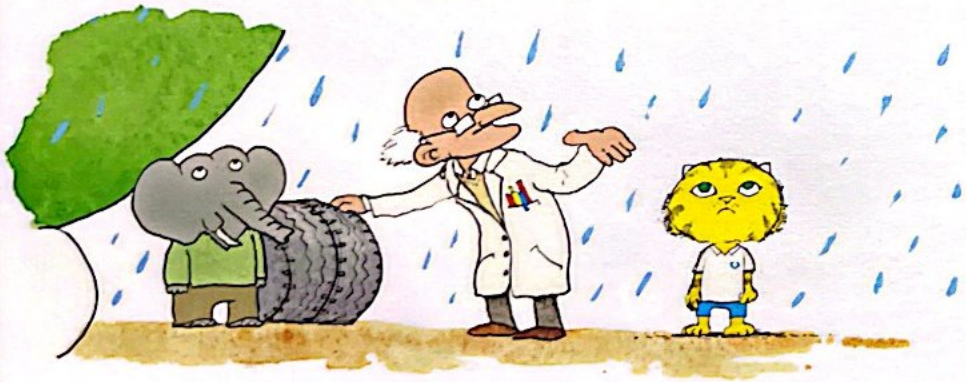

Lúc này, Mitcho và Sebastian mới phát hiện ra rằng nhà của chúng đã trở nên dột nát vì bị quả lê thúc vào đêm qua. Mưa đang nhỏ tong tỏng lên bàn ghế, giường chiếu, sách vở và tất cả đồ đạc của chúng.

"Thôi chết," Mitcho kêu lên. "Mọi thứ ướt nhẹp hết rồi. Chúng ta phải làm gì đây?"

"Phải rồi! Quả lê! Nó che mưa chắn gió được đấy! Chúng ta có thể chuyển hết đồ đạc vào trong đó mà tránh mưa."

Thế là họ bắt đầu chuyển giường, ghế, ti vi, bình hoa, quần áo, chiếc ghi-ta cũ và đủ thứ lặt vặt linh tinh từ trong nhà sang quả lê.

"Chúng ta sẽ chuyển trở lại ngay khi mưa ngớt. Chắc Phó thị trưởng Twigg sẽ thông cảm thôi..."

Nhưng Phó thị trưởng Twigg chẳng thèm thông cảm thông kiếc gì hết.

"Cái thứ... hầm bà lằng gì đây?!" Ông ta rống lên. "Tôi bảo các cậu tống khứ quả lê đi, thế mà các cậu lại nhồi nhét đủ thứ rác rưởi vào đó! Các cậu nghĩ nó là cái xe moóc chắc!?"

"Chỉ vì..." Mitcho cất lời.

"Không có 'chỉ vì' gì hết!" Ngài Twigg hét lên.

"Này thì!" Ông ta xì xồ rồi đá bốp vào quả lê.

Lẽ ra ông ta không nên làm thế...

Vì quả lê bắt đầu lăn đi.

"DỪNG LẠI!" Ngài Twigg gào lên.

"Nh... nh... nhưng bọn cháu không dừng được..." Mitcho hét lại.

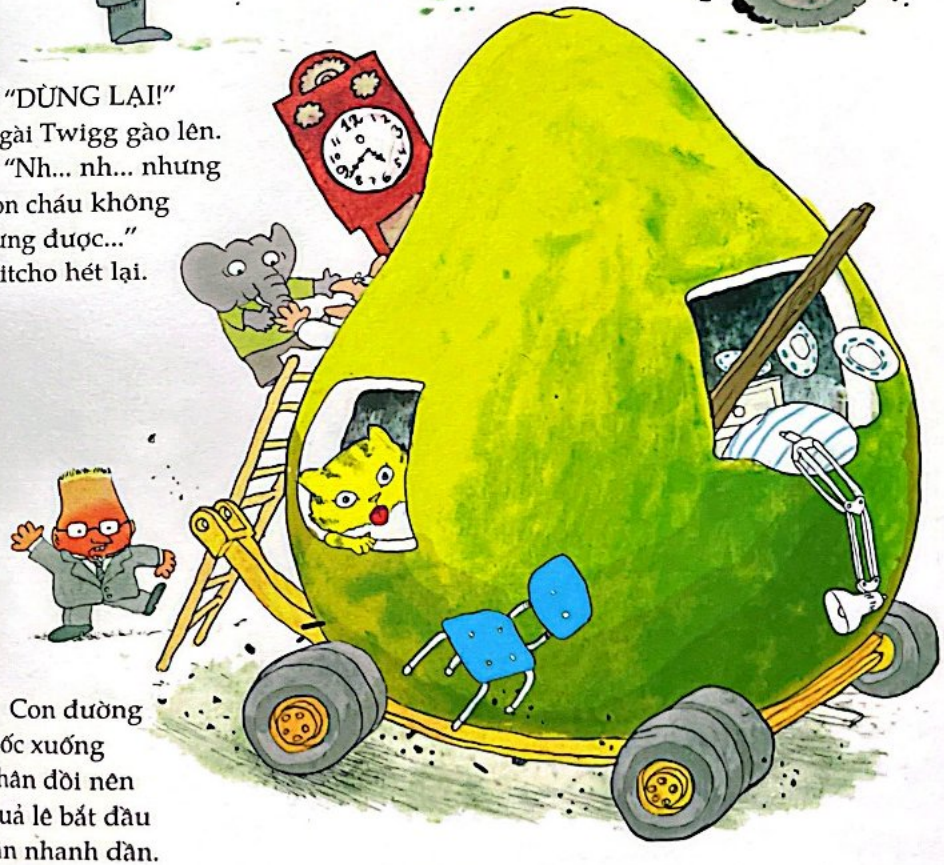

Con đường dốc xuống chân đồi nên quả lê bắt đầu lăn nhanh dần.

Quả lê lao càng lúc càng nhanh hơn.

"CỨỨỨU!!!" Mitcho và Giáo sư Glykose la lên.

Sebastian thì chẳng nói năng gì. Nó đang bám lủng lẳng phía sau quả lê: Giáo sư Glykose vừa kịp túm được tay nó.

Chạy đầu tiên là Phó thị trưởng Twigg, mặt đỏ như quả cà chua vì chạy nhanh và vì quá tức giận.

"DỪNG LẠI!" Ông ta gào lên. "DỪNG LẠI!!! Đó là mệnh lệnh đấy!!!"

Nhưng không ai chặn nổi quả lê đang lao càng lúc càng nhanh về phía biển...

Cảnh sát và lính cứu hoả được huy động. Mọi người đều ra sức chặn quả lê lại.

Và đây là chuyện đã xảy ra:
Đến khi xe cứu hoả, xe cảnh sát
và xe tăng sắp sửa bắt kịp thì...

... quả lê rơi ùm xuống nước:

ÀM!

"ÔI, KHÔNG!!!"

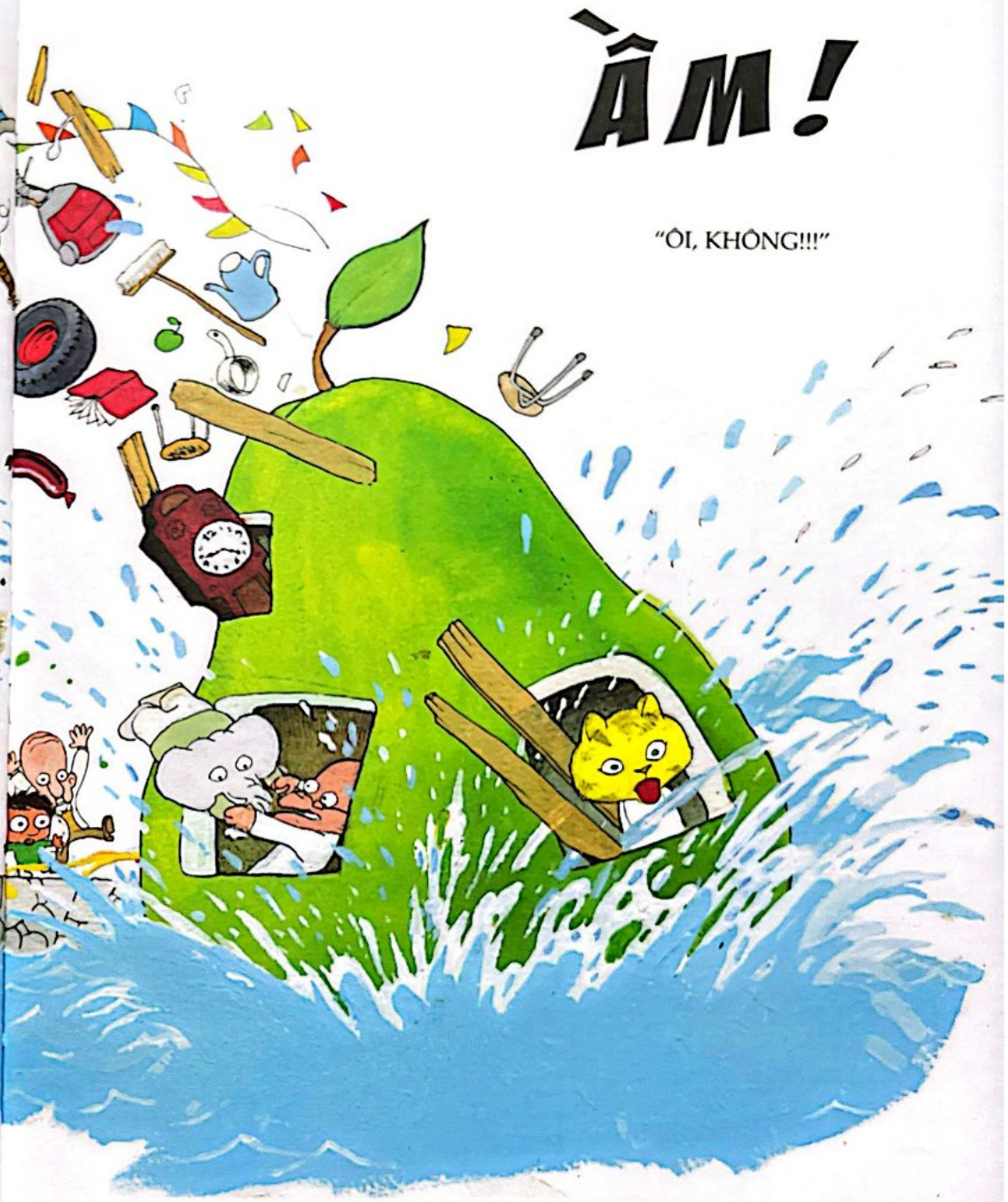

"BẮN!" Phó thị trưởng Twigg hét lên. "Bắn quả lê thối đó mau!"

"Ừm, bắn..." Đại tá Recoil run run. "Nhưng..."

"BẮẮẮN!!!" Ngài Twigg lại hét.

Đại tá Recoil chưa kịp làm gì, ngài Twigg đã trèo lên, hất ông ta qua một bên, rồi khai hoả...

BÙM!!!

Viên đạn bay thẳng qua chóp quả lê, xuyên thủng hai lỗ. May sao, không ai bị thương cả.

"CỨU! Họ đang bắn chúng tôi," Mitcho hét lên. "Chúng ta ra khỏi đây đi!"

(Nó không biết rằng chỉ có mỗi Phó thị trưởng muốn bắn thôi!)

"Nghe tôi nói đây, Phó thị trưởng Twigg," Đại tá Recoil lên tiếng. "Tôi đã mặc áo lính suốt 43 năm trời và tôi sẵn lòng chiến đấu vì đất nước cũng như vì thị trấn Ánh Nắng. Nhưng bắn một quả lê chỉ vì nó rơi xuống biển thì... Xử sự như thế là không được!"

Trong khi đó, quả lê trôi dạt ra khơi mỗi lúc một xa và khuất dần trong màn sương mù dày đặc.

Khi trời quang mây tạnh trở lại, họ đã lênh đênh ở giữa đại dương. (Phần đầu của câu chuyện kết thúc ở đây.)

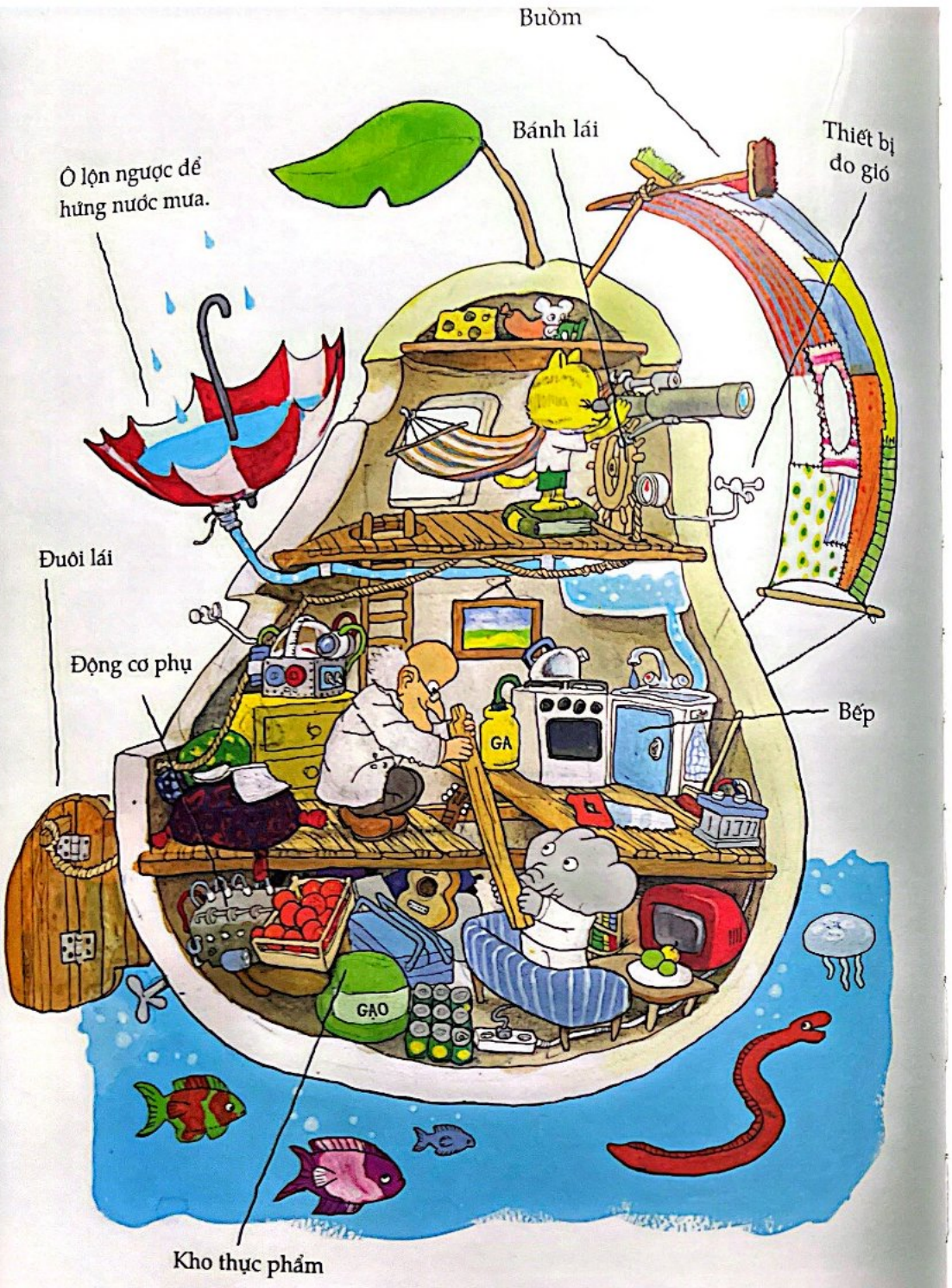

Chương 4
CƯỚP BIỂN!

"Các cậu biết tôi nghĩ gì không?" Giáo sư Glykose nói. "Tôi nghĩ rằng nếu họ cứ đòi bắn chúng ta bằng mọi giá, và Phó thị trưởng Twigg lại muốn đuổi các cậu khỏi thị trấn, thì chẳng có lí do gì để quay về nữa."

"Tất nhiên rồi," Sebastian đáp. "Chúng ta hãy cố đi tìm Hòn Đảo Bí Ẩn và bác JB vậy!"

"Phải đấy!" Giáo sư Glykose và Mitcho đồng thanh đáp.

"Lên đường thôi! Chúng ta có thể biến quả lê này thành một con tàu."

Cuộc phiêu lưu bắt đầu như thế đấy.

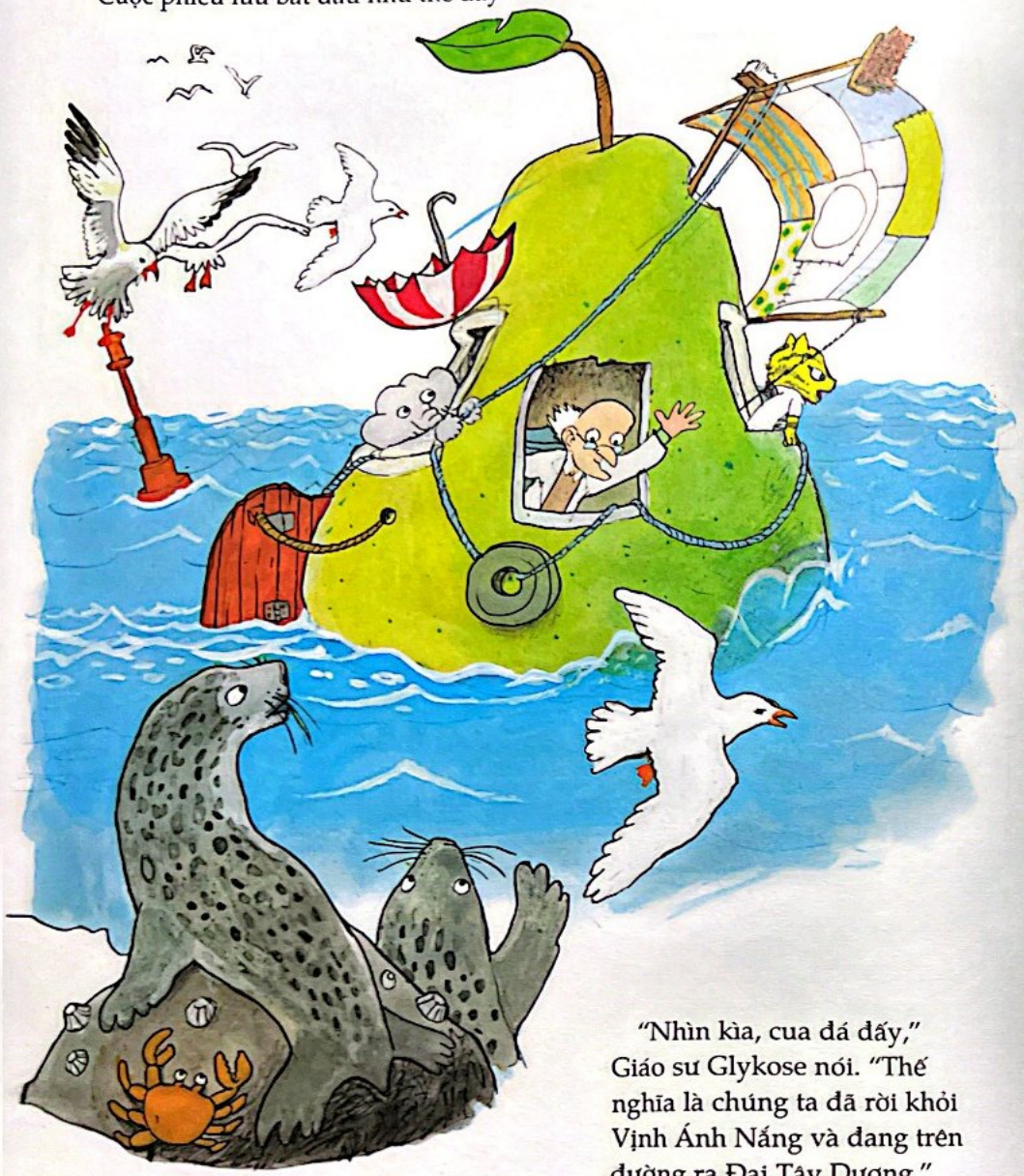

"Nhìn kìa, cua đá đấy," Giáo sư Glykose nói. "Thế nghĩa là chúng ta đã rời khỏi Vịnh Ánh Nắng và đang trên đường ra Đại Tây Dương."

Trong khi đó, Sebastian đang nghiền ngẫm cuốn nhật kí của ông cố nó.

"Nào, thử xem chúng ta có làm cho la bàn Barylian hoạt động được không nhé... Nhật kí nói rằng ta phải dùng hai cục pin."

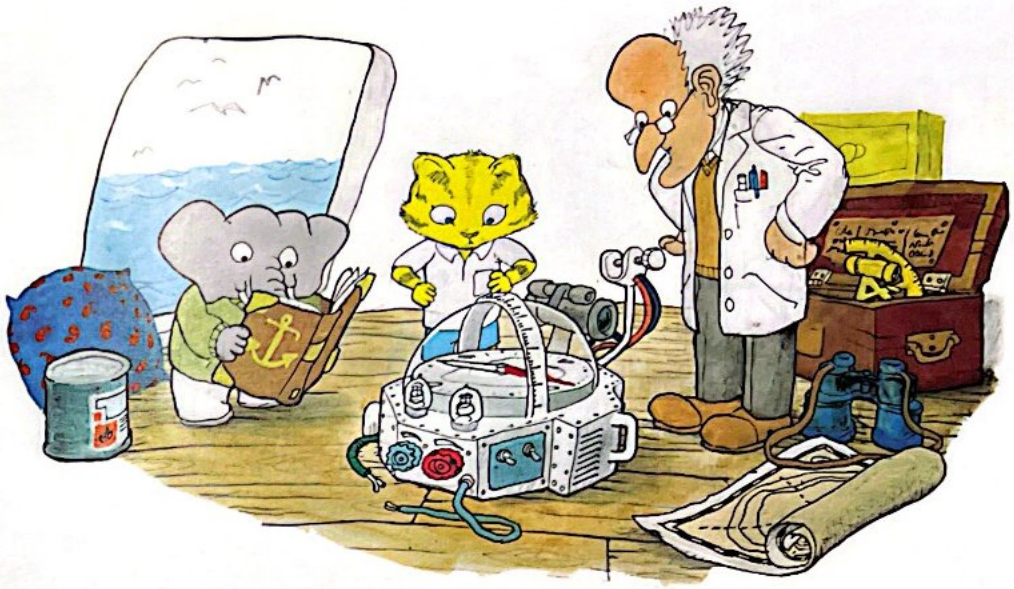

Mitcho bắt đầu lục lọi tất cả các ngăn kéo, rương hòm và tủ gỗ. "Ôi mẹ ơi!" Nó kêu lên. "Chúng ta chẳng có cục pin nào cả!

Chúng ta có một bộ đồ nghề vá xe, tắc kè, đề can, ô tô đồ chơi, giấy nhám, dây đàn ghi-ta, hạt cải xoong, keo dán...

nhưng KHÔNG CÓ PIN!!!"

"Nhìn kìa," Sebastian nói, tay chỉ ra cửa sổ. "Có một thùng dưa hấu..."

"Dưa hấu á?" Mitcho đáp. "Nhưng dưa hấu thì giải quyết được gì, chúng ta cần pin cơ mà!"

"Cứ vớt lên đi," Giáo sư Glykose nói. "Chúng ta có thể ăn dưa với trứng rán."

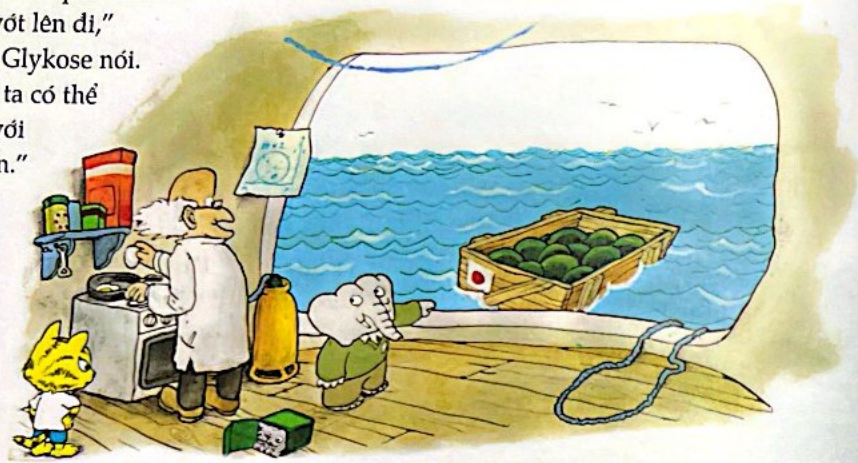

Họ vừa đưa được thùng dưa lên, thì bỗng nghe có tiếng gào rú, rồi pằng, một quả lựu đạn bay tới, xuyên thủng một lỗ nữa trên quả lê.

"CỨU!" Mitcho hét lên.

Đó chính là đội quân cướp biển tàn bạo, cầm đầu là tên Thuyền trưởng Camenberg đáng sợ.

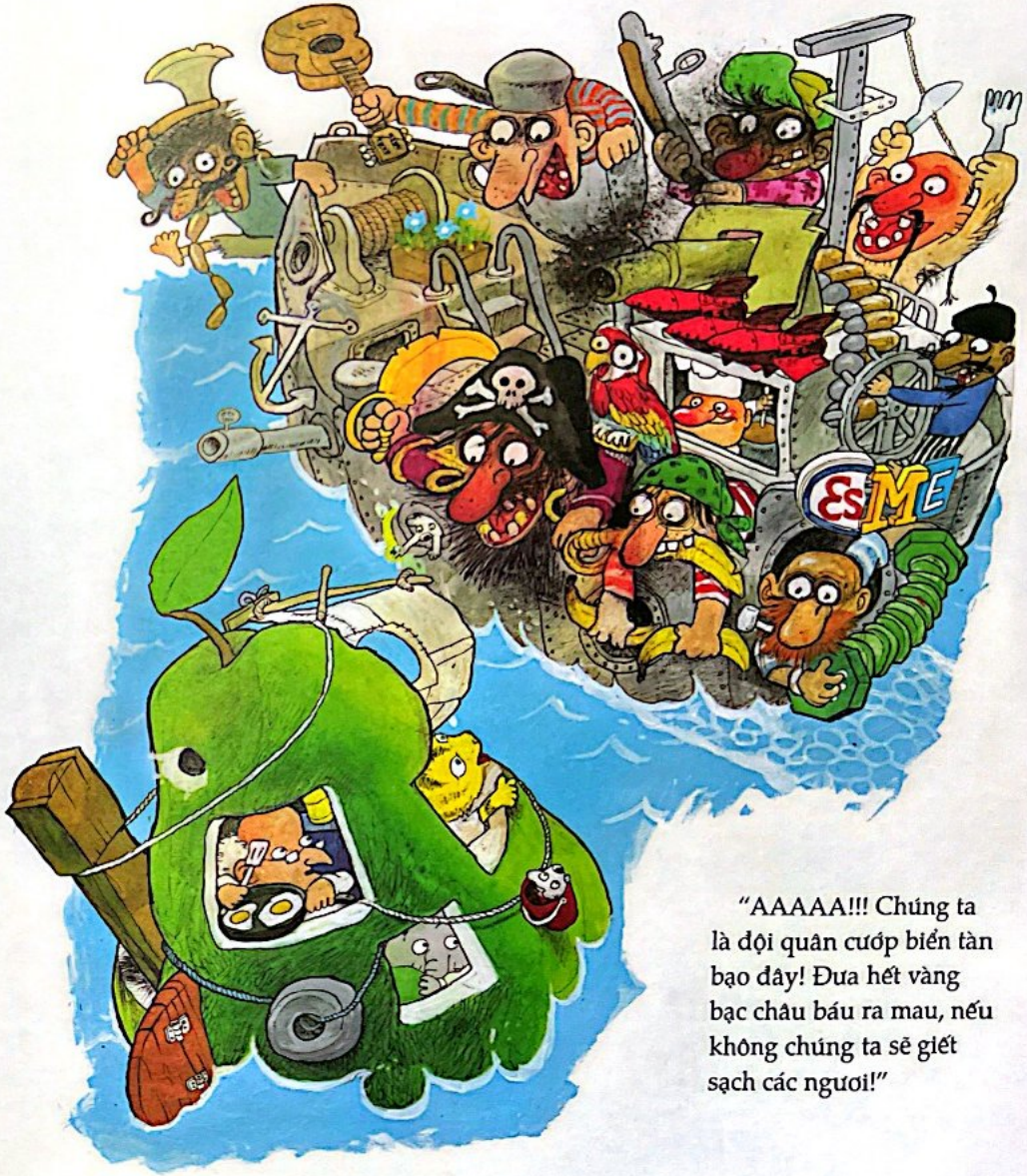

"AAAAA!!! Chúng ta là đội quân cướp biển tàn bạo đây! Đưa hết vàng bạc châu báu ra mau, nếu không chúng ta sẽ giết sạch các ngươi!"

"Nhưng chúng tôi có tí vàng bạc châu báu nào đâu," Mitcho đáp. "Chúng tôi chỉ có mấy quả dưa hấu thôi!"

"AAAAAA!!!

DƯA HẤU!!!"

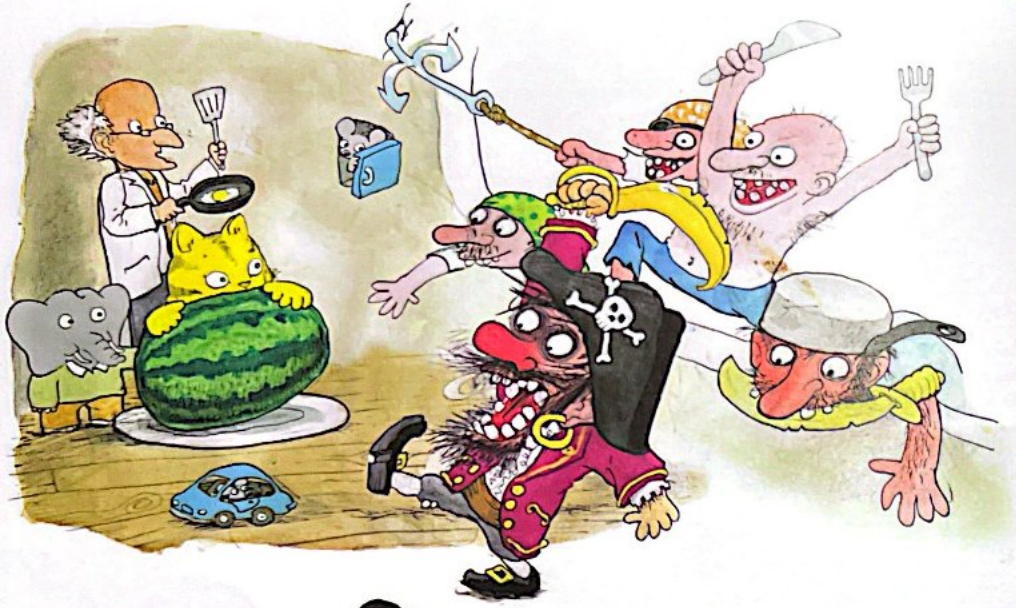

PHẬP!

PHẬP!
PHẬP!
PHẬP!
PHẬP!

"Dưa hấu!" Thuyền trưởng Camenberg lẩm bẩm. "Suốt 37 năm, bọn ta chỉ ăn cá khô và bánh quy mốc để sống... Suốt 37 năm, đêm nào ta cũng mơ được ăn dưa hấu...

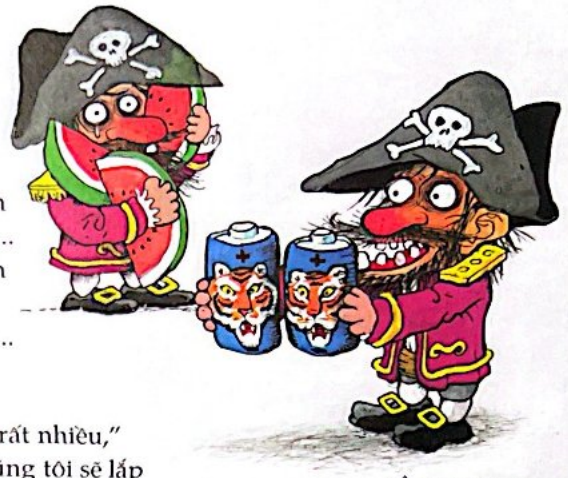

Để cảm ơn, ta xin tặng các bạn hai cục pin Đan Mạch này. Có đi khắp thế gian các bạn cũng không tìm thấy những cục pin khoẻ như thế đâu!"

"Cảm ơn ngài rất nhiều," Mitcho nói. "Chúng tôi sẽ lắp đôi pin này vào la bàn để tìm đường đến Hòn Đảo Bí Ẩn."

"Ôi, kinh khủng quá! Hòn Đảo Bí Ẩn u!?" Thuyền trưởng Camenberg kêu lên.

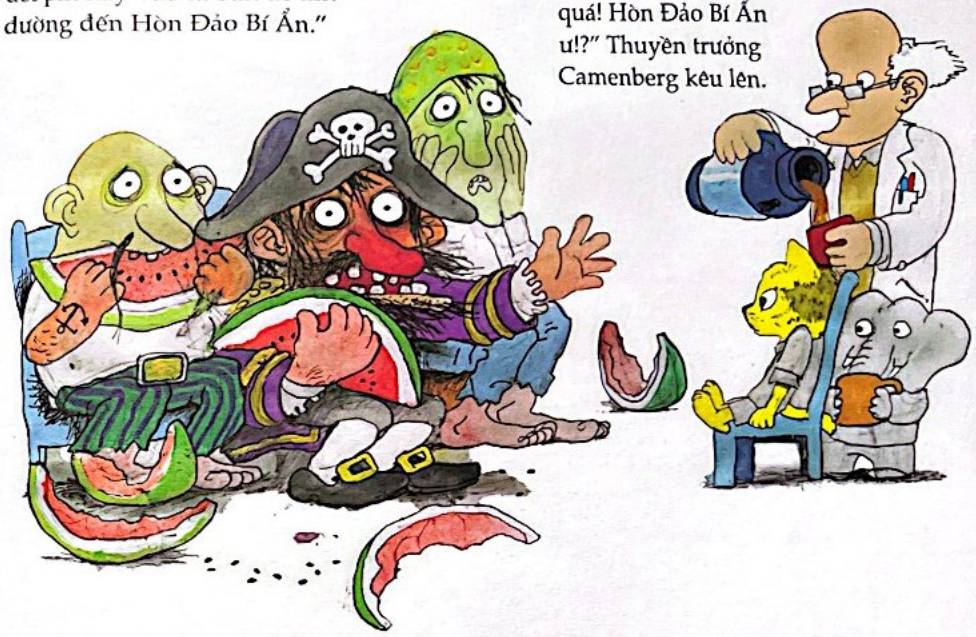

"Chưa từng có ai đi tìm Hòn Đảo Bí Ẩn mà trở về được đâu! Trước tiên, các bạn phải vượt qua Rồng Biển Hung Hãn. Con rồng ấy dài tới 50 mét và có thể cắn gãy đôi cả một con tàu. Chưa hết đâu, có thứ này còn ghê rợn hơn: Biển Đen Thăm Thẳm. Đó là nỗi kinh hoàng của thủy thủ. Nơi đó bị lũ hồn ma bóng quế vây hãm trong bóng đêm vĩnh cửu."

"Tạm biệt, tạm biệt," đội quân cướp biển vẫy chào và lái tàu đi. "Chúc các bạn đi đường may mắn! Nhưng nhớ cẩn thận với Biển Đen Thăm Thẳm nhé! Ngay cả cướp biển bọn ta cũng chẳng dám bén mảng tới đó đâu!"

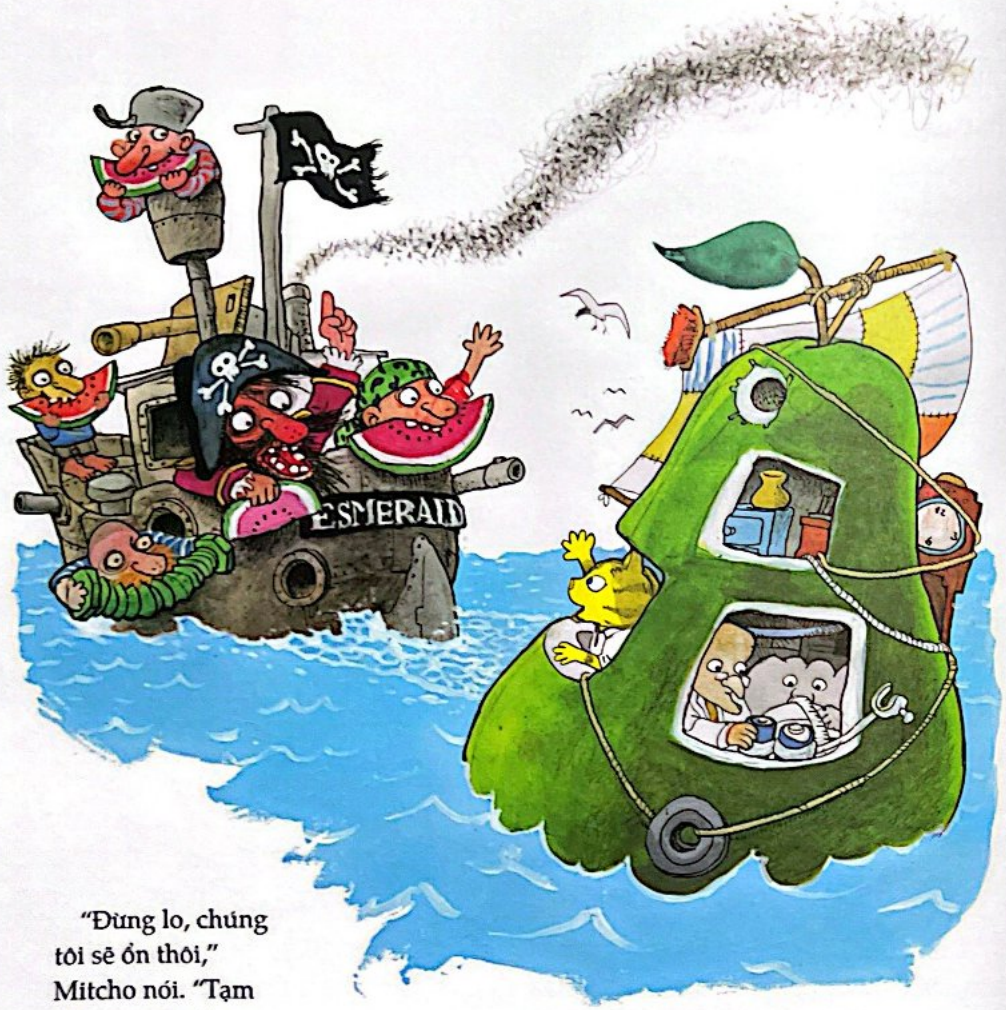

"Đừng lo, chúng tôi sẽ ổn thôi," Mitcho nói. "Tạm biệt, và xin cảm ơn vì hai cục pin!"

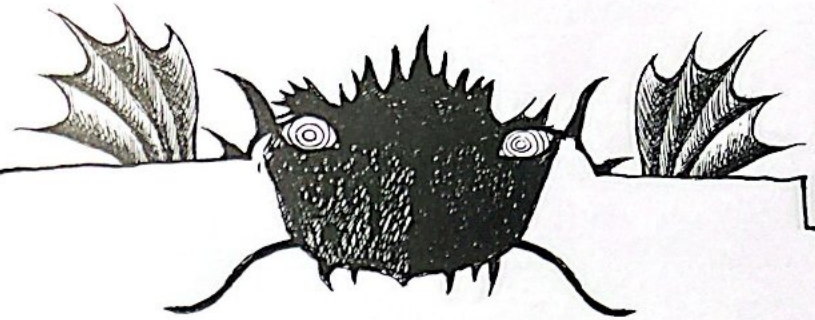

Chương 5
RỒNG BIỂN HUNG HÃN

Giáo sư Glykose lắp pin vào la bàn Barylian, thế là nó bắt đầu kêu rù rù, tích tắc.

Nhưng kim la bàn cứ xoay qua xoay lại mà chẳng chỉ vào hướng nào cụ thể.

"Hừm, có vẻ như vẫn còn thiếu thứ gì đó," Sebastian nói.

"Trong đây có nói này," Mitcho đang ngồi đọc cuốn nhật kí cũ của ông cố của Sebastian bèn lên tiếng. "Để la bàn Barylian có thể chỉ hướng tới Hòn Đảo Bí Ẩn, ta phải lắp một viên đá lấy từ Hòn Đảo Bí Ẩn vào giá kim loại chìa ra từ la bàn."

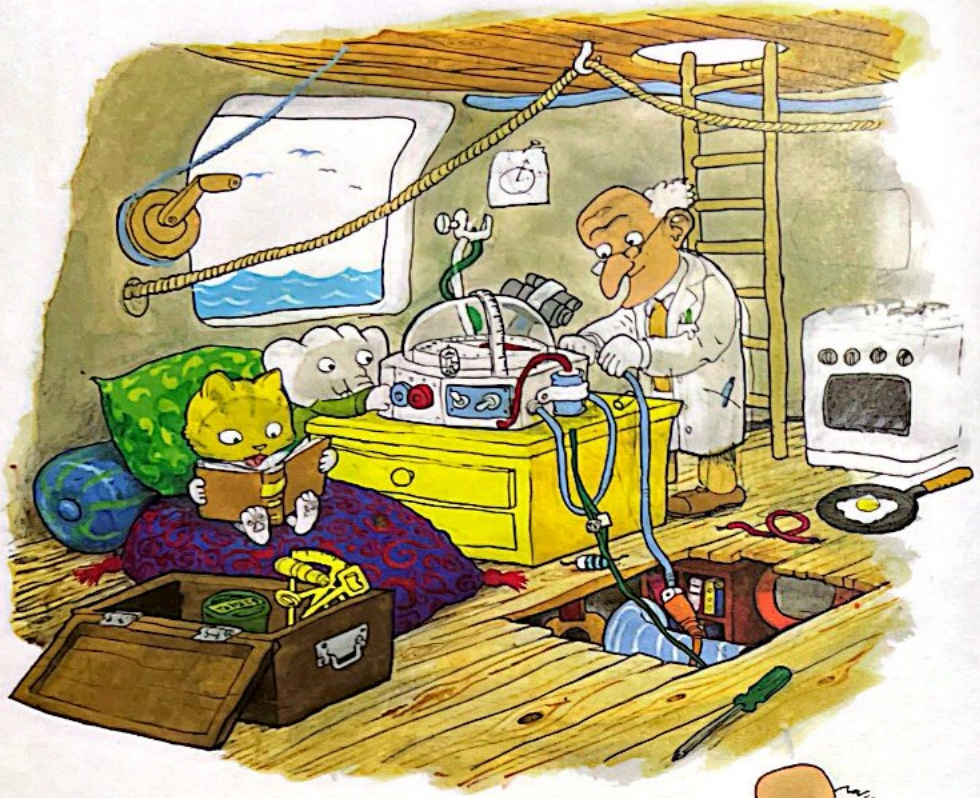

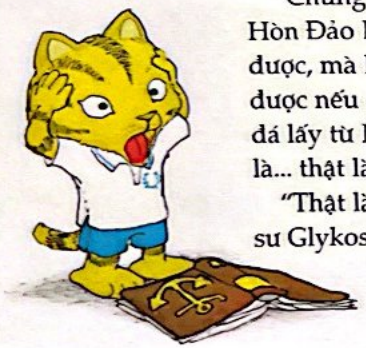

"Chúng ta chỉ có thể tìm ra Hòn Đảo Bí Ẩn nếu la bàn chạy được, mà la bàn lại chỉ chạy được nếu chúng ta có một viên đá lấy từ Hòn Đảo Bí Ẩn! Thật là... thật là..."

"Thật là mâu thuẫn!" Giáo sư Glykose nói.

"Đúng rồi, thật là mâu thuẫn," Mitcho đáp. "Nhìn kìa, trên mặt biển nổi nhiều bong bóng kì lạ quá!"

Một con quái vật khổng lồ màu cam đột ngột trồi lên giữa mặt biển. Đó chính là con Rồng Biển Hung Hãn. Toàn thân nó phủ đầy vây vảy. Đôi mắt bảy màu liên tục đảo láo liên. Những sợi ria mép dài ngoằng rủ xuống quanh cái mồm xanh lè. Mũi nó thở phì phò như một cỗ máy khổng lồ, còn những cú quẫy mình của nó khiến bọt nước ngầu lên như sôi.

Nhưng khi những âm thanh réo gào sôi sục của sóng biển dần lắng xuống, nhóm bạn bỗng nghe thấy một thứ tiếng động khác. Đó là tiếng kim loại kêu cót két, như thể ai đó đang vặn tay nắm cửa, hoặc một cánh cửa đang được mở ra...

Một ô cửa sập bật mở trên đầu con rồng và một người lạ chui ra. Ông ta đeo kính bảo hộ, đội mũ phi công, thắt nơ bướm, và có một bộ râu dài, rậm.

"XIN CHÀO!" Ông ta hô to. "Đừng sợ! Nó không làm hại các bạn đâu!"

"Thật không thể tin nổi!" Giáo sư Glykose trầm trồ. "Đó là một con rồng sắt! Nó được làm bằng kim loại..."

"Phải, ta đã chế tạo ra con rồng này để thoát khỏi sự quấy nhiễu của thiên hạ," ông ta nói. "Ta là Ulysses Karlsen, và ta không thể chịu đựng được con người.

Nhưng các bạn có vẻ là những người rất dễ mến, lại còn du hành trên một quả lê xanh khổng lồ nữa. Có phải các bạn cũng chẳng ưa gì con người không?"

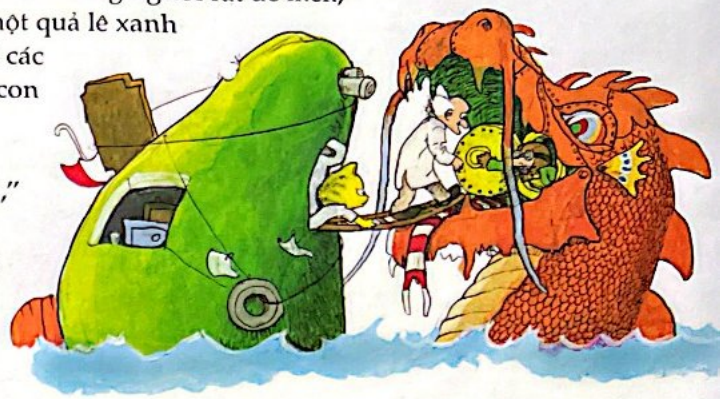

"Không, chúng tôi rất yêu quý con người," Giáo sư Glykose đáp. "Chúng tôi chỉ không thể chịu nổi ông Phó thị trưởng thôi!"

"Ừ hừm, thôi được rồi, các bạn hãy vào bên trong đi," người đàn ông kia nói, đoạn mở cánh cửa trong miệng rồng ra.

Bên trong bụng Rồng Biển khá ấm áp, xung quanh kê rất nhiều đồ đạc cũ kĩ, còn mặt sàn được che phủ bởi những tấm thảm dày dặn. Lũ cá bu lại quanh các ô cửa kính tròn để nhòm vào bên trong.

CẤU TẠO CON RỒNG BIỂN SẮT CỦA NGÀI ULYSSES KARLSEN

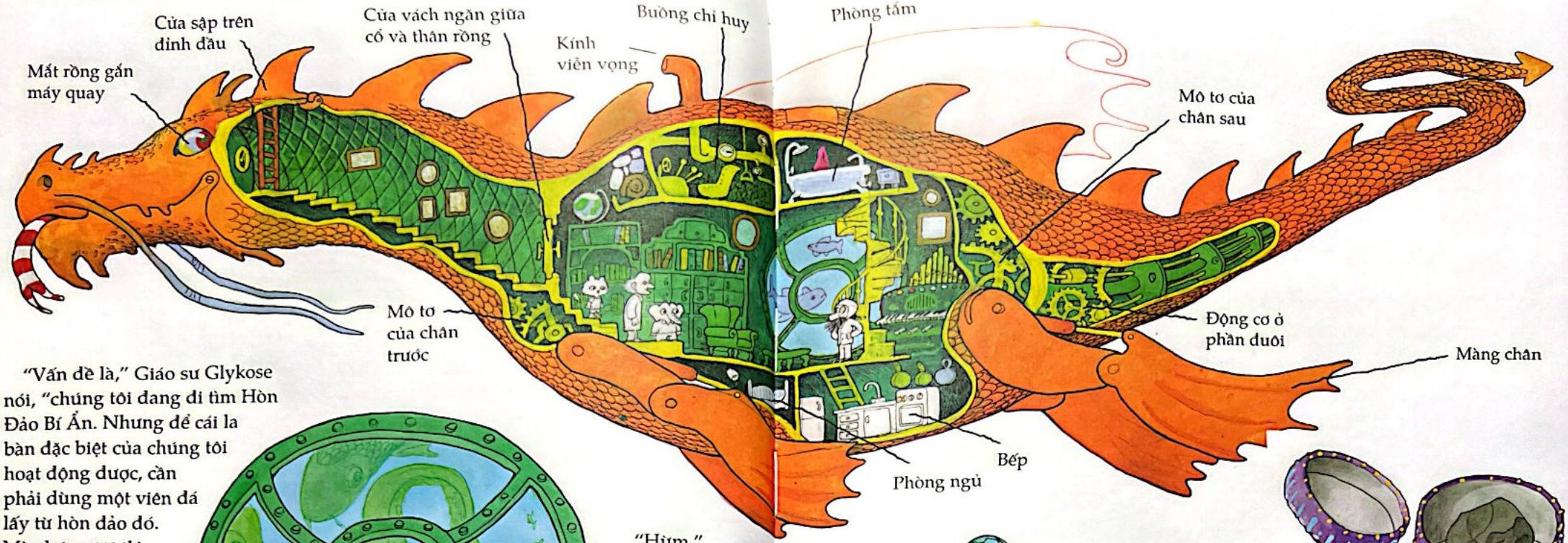

"Vấn đề là," Giáo sư Glykose nói, "chúng tôi đang đi tìm Hòn Đảo Bí Ẩn. Nhưng để cái la bàn đặc biệt của chúng tôi hoạt động được, cần phải dùng một viên đá lấy từ hòn đảo đó. Mà chúng tôi thì đâu có thứ ấy!"

"Hừm," ngài Ulysses Karlsen nói, "ngộ thật...

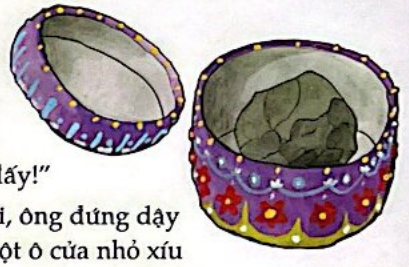

Thế mà tôi có đấy!"

Nói rồi, ông đứng dậy và mở một ô cửa nhỏ xíu trên chiếc tủ màu xanh to đùng. Ông lấy ra một cái ống bơ thiếc. Trong ống bơ có một viên đá.

"Nhiều năm trước, tôi được một tay thủy thủ già tặng viên đá này," ngài Ulysses Karlsen nói. "Ông ấy bảo nó có xuất xứ từ Hòn Đảo Bí Ẩn. Bấy nay tôi vẫn băn khoăn không biết chuyện đó thực hay hư, nhưng giờ thì các bạn cứ lấy nó đi."

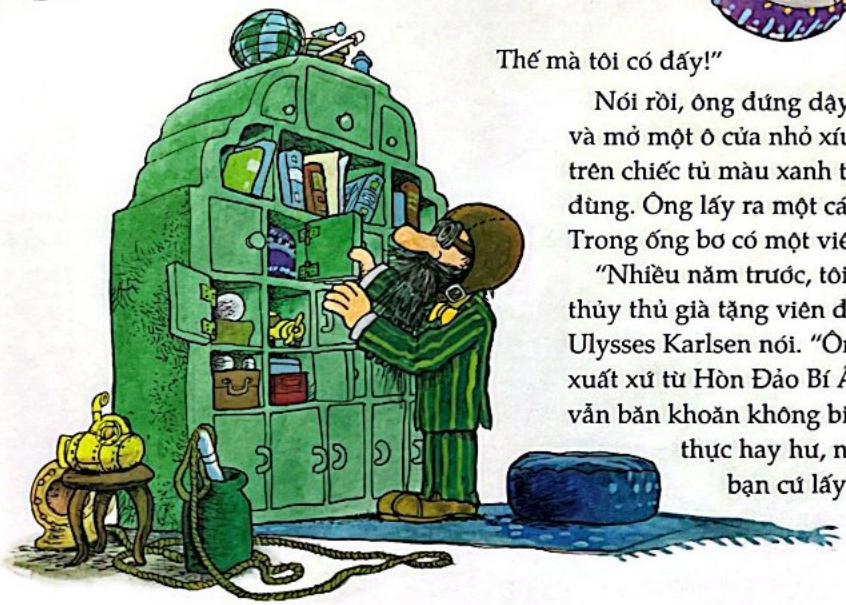

"Viên đá này chỉ có tác dụng chừng nào ta không tiếp xúc trực tiếp với nó," Ulysses nói. Ông dùng panh kẹp viên đá đưa cho Mitcho, còn mèo ta chìa chiếc khăn tay ra hứng lấy.

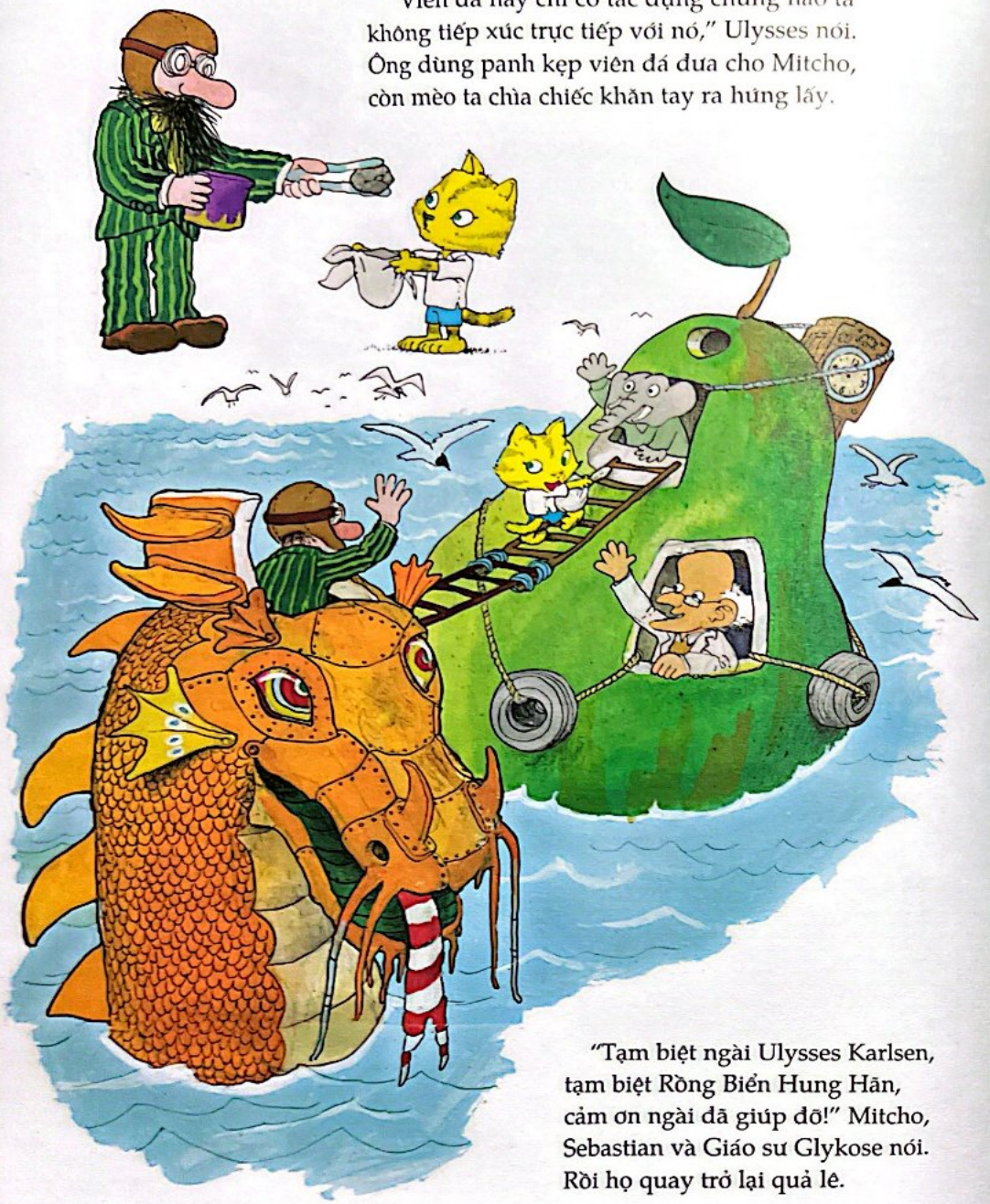

"Tạm biệt ngài Ulysses Karlsen, tạm biệt Rồng Biển Hung Hãn, cảm ơn ngài đã giúp đỡ!" Mitcho, Sebastian và Giáo sư Glykose nói. Rồi họ quay trở lại quả lê.

Chương 6
BIỂN ĐEN THĂM THẲM

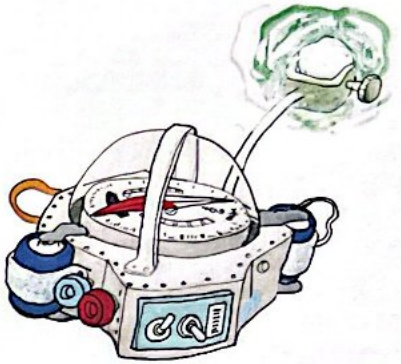

Giáo sư Glykose cẩn thận đặt viên đá vào giá kim loại của la bàn Barylian.

Ông hết sức thận trọng để không chạm phải viên đá. Khi ông lắp xong xuôi, họ khởi động la bàn.

*

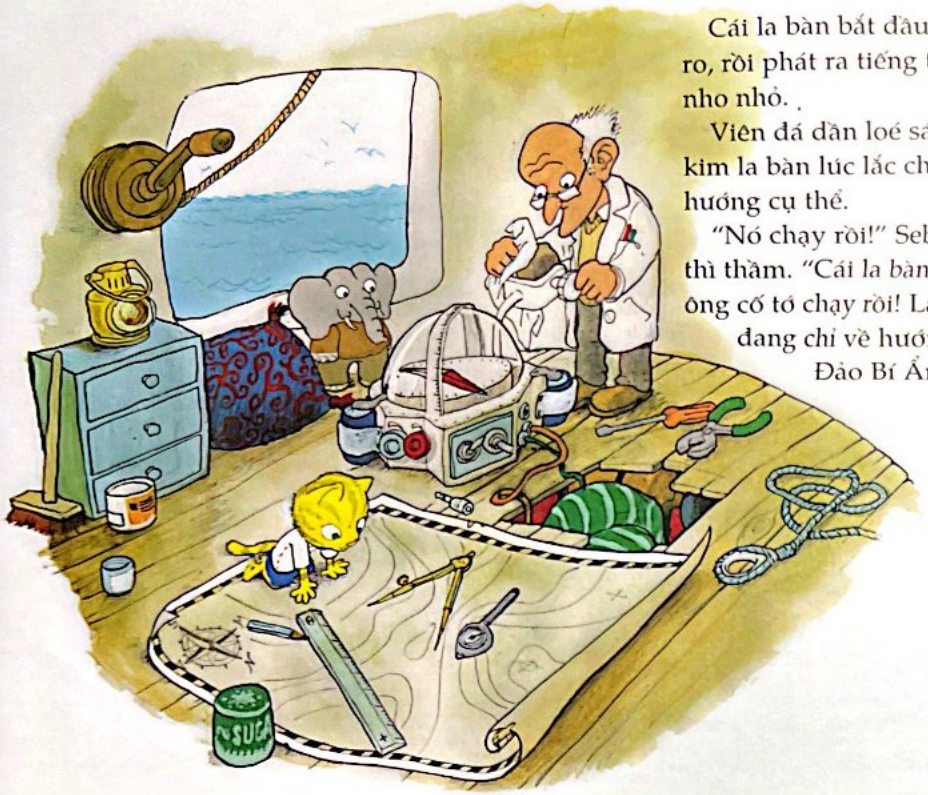

Cái la bàn bắt đầu kêu ro ro, rồi phát ra tiếng tích tắc nho nhỏ.

Viên đá dần loé sáng, còn kim la bàn lúc lắc chỉ về một hướng cụ thể.

"Nó chạy rồi!" Sebastian thì thầm. "Cái la bàn của ông cố tớ chạy rồi! La bàn đang chỉ về hướng Hòn Đảo Bí Ẩn đấy!"

"Đây là hướng đi cho chúng ta," Mitcho nói. "Chúng ta phải đi theo nó."

Nhưng nhìn về phía chân trời, họ chỉ thấy bóng tối. Không giống như một đám mây hay đám khói, mà giống như một khoảng màn đêm án ngữ trên biển vào lúc giữa trưa.

"Biển Đen Thăm Thẳm đấy," Mitcho nói. "Đó là hướng chúng ta phải đi."

"Chúng ta phải làm sao đây? Nếu muốn, ta quay đầu vẫn còn kịp đấy..." Giáo sư Glykose nói. "Các cậu nghĩ sao?"

"Phải đi tiếp chứ ạ!" Mitcho và Sebastian đồng thanh. "Chúng ta đã tới tận đây rồi cơ mà. Tiến lên, vì thị trấn Ánh Nắng và vì bác JB!"

"Chuẩn bị sẵn sàng nhé! Chúng ta đang tiến vào màn đêm!"

Thoạt tiên, trong đó chỉ có bóng đêm. Bóng đêm tăm tối nhất mà họ từng thấy. Xung quanh lặng như tờ. Âm thanh duy nhất họ nghe thấy là tiếng sóng vỗ ì oạp và tiếng rung rù rù khe khẽ của la bàn Barylian.

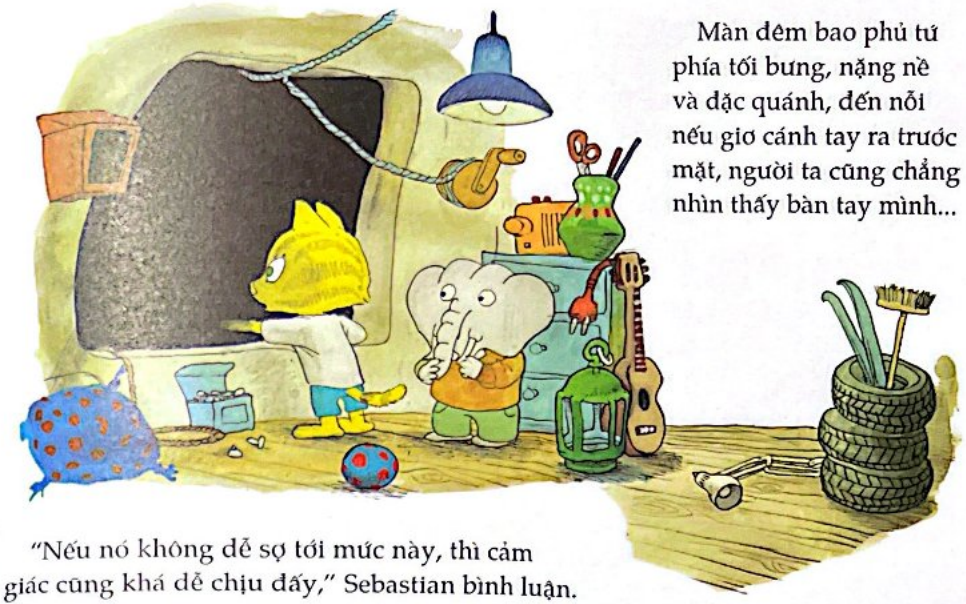

Màn đêm bao phủ từ phía tối bưng, nặng nề và đặc quánh, đến nỗi nếu giơ cánh tay ra trước mặt, người ta cũng chẳng nhìn thấy bàn tay mình...

"Nếu nó không dễ sợ tới mức này, thì cảm giác cũng khá dễ chịu đấy," Sebastian bình luận.

Nhưng đúng lúc ấy, Giáo sư Glykose nhận ra có thứ gì đó trong bóng tối bên ngoài cửa sổ...

Điều đầu tiên họ thấy, là thật ra Biển Đen Thăm Thẳm không tối như hũ nút. Hàng nghìn đốm sáng muôn màu nhỏ xíu đang lấp lánh giữa màn đêm. Những đốm sáng ấy tạo thành những hình thù không ngừng biến đổi và di chuyển.

"Tuyệt diệu!" Giáo sư Glykose thì thào. "Hoá ra nó có thật, lân quang từ tính!"

Giáo sư Glykose dùng cây vợt bắt cá "múc" một ít đốm sáng vào.

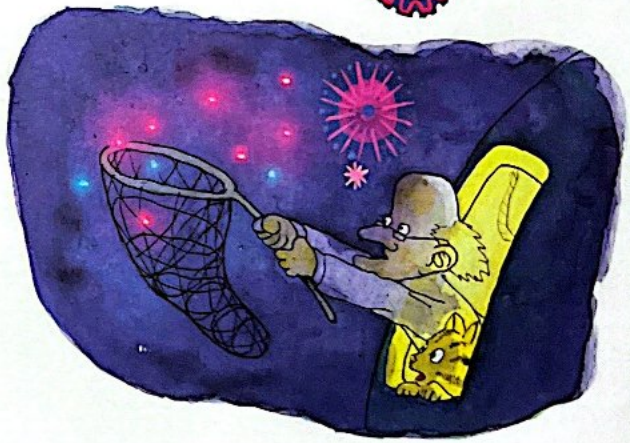

Nhưng ngay khi ông đổ chúng ra bàn, chúng nổ tanh tách như pháo hoa rồi tắt ngấm, chỉ còn lại một nhúm muội đen.

Và mọi điều đội quân cướp biển nói về những hồn ma bóng quế ở Biển Đen Thăm Thẳm đều hoàn toàn chính xác: linh hồn của những thủy thủ bị đắm tàu cứ dật dờ lảng vảng trên mặt biển âm u.

Còn có nhiều thứ khác trên Biển Đen Thăm Thẳm. Những thứ thật khó lòng miêu tả bằng lời, và cũng chưa từng được ghi chép trong sách vở nào. Những con vật kì lạ, những sinh thể dị thường. Nhưng đám sinh vật của bóng đêm ấy không hề động tới nhóm bạn đang chu du trên quả lê xanh. Những linh hồn cùng lũ ma quỷ để mặc họ lướt qua trong yên lành.

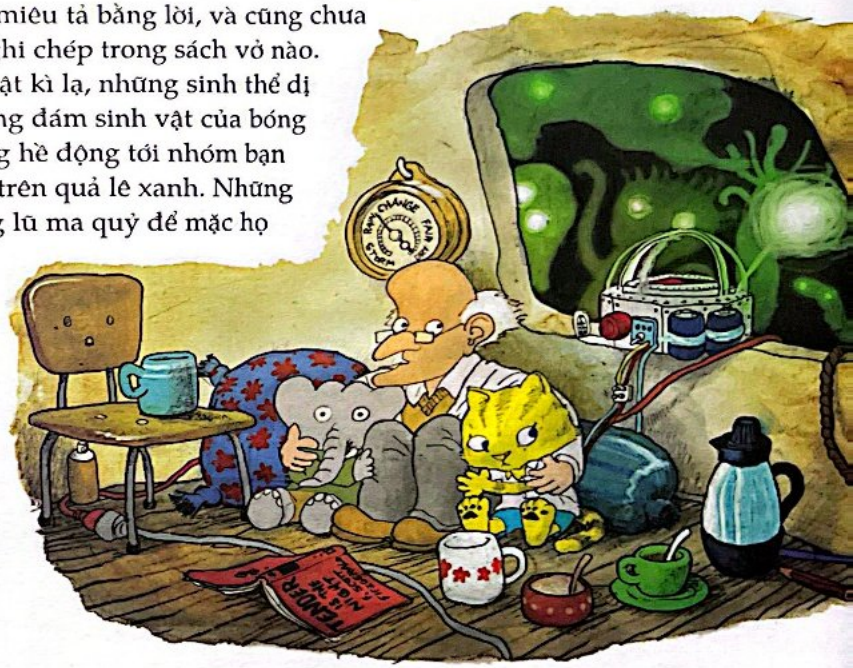

Và ngay cả đêm dài nhất thế gian rồi sẽ phải qua, cuối cùng mặt trời cũng nhô lên. Ở phía xa kia, trong những tia nắng ban mai, họ nhìn thấy...

"Kia! Hòn đảo kia rồi!!" Mitcho hét to. "Đó chính là Hòn Đảo Bí Ẩn!!!"

Quả nhiên, ở phía xa xa, trong những tia nắng ban mai, dưới vầng mây hồng phấn, Hòn Đảo Bí Ẩn dần hiện ra.

Thật ra, người nhìn thấy hòn đảo đầu tiên là Sebastian, nhờ có chiếc kính viễn vọng cũ của ông cố nó. Nhưng nó chỉ khẽ reo "Hòn đảo kia rồi!" một mình nên hai người kia không nghe thấy.

"Có một người đang đứng trên bờ biển," Sebastian nói.

Đó không phải là ai khác ngoài Thị trưởng Jeremiah Bartholomew Severin Olsen, người mà họ đã không gặp hơn một năm nay, người mà họ nghĩ đã biến mất mãi mãi.

"ÔI!!! Xin chào bác JB!" Mitcho và Sebastian hét to.

"Chào Mitcho và Sebastian! Chào Giáo sư Glykose! Chào mừng tới Hòn Đảo Bí Ẩn!"

"Mitcho, Mitcho và Sebastian thân yêu! Gặp lại các cháu ta mừng quá!" Ngài JB reo lên.

"Chúng cháu đã nhặt được thư của bác và đã gieo hạt giống ấy," Mitcho nói.

"Phải, ta thấy đây rồi," ngài JB cười vang.

"Giờ ngài Twigg đang lãnh đạo thị trấn Ánh Nắng," Mitcho nói. "Cái gì cũng bị cấm đoán hết. Ông ấy muốn đuổi chúng cháu ra khỏi thị trấn, thậm chí còn bắn chúng cháu khi quả lê đã rơi xuống biển. Ông ấy lại đòi phá sập cả Toà thị chính cũ nữa chứ!"

Ngài Jeremiah Bartholomew thoáng cau mày. "Ừ, ta có thể tưởng tượng được," ông nói. Rồi ông lại tươi cười: "Đi theo ta, lối này. Rồi các bạn sẽ thấy!"

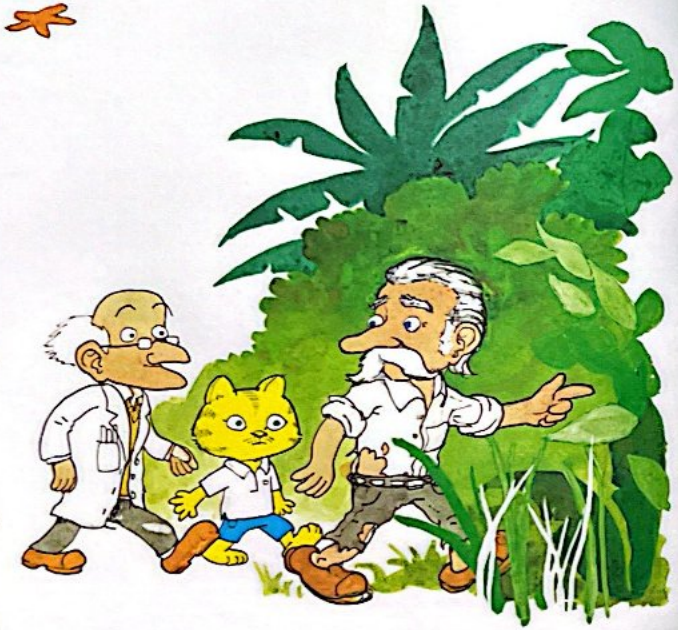

Chương 7
HÒN ĐẢO BÍ ẨN

Ngài JB gạt đám cây dương xỉ sang bên rồi chỉ cho họ một đường hầm nhỏ dẫn lên vách đá.

*

Họ bước ra một thung lũng hẹp, được bao phủ bởi thứ rêu xanh mịn như nhung. Những dòng suối nhỏ uốn lượn khắp nơi, nước chảy róc rách êm đềm. Nhìn về hướng nào họ cũng thấy những thân cây mang trái lê xanh mướt khổng lồ.

"Đây là Hòn Đảo Bí Ẩn," ngài Jeremiah Bartholomew nói. "Nơi mọc những trái lê khổng lồ."

"Ai đã xây dựng công trình này thì hẳng còn là một bí mật," ngài JB nói. "Tất cả những đường ống nước và thiết bị này là một hệ thống vĩ đại giúp đưa nước tới tưới cho các cây lê. Suốt một năm qua ta đã sửa chữa và nghiên cứu hệ thống ấy, nhưng vẫn chưa hiểu hết về nó. Các đường ống đó hút nước từ dưới biển lên, mà nước biển thì chứa đầy dưỡng chất cho cây lê."

"Nhưng nước mặn đâu có tốt cho cây lê, phải không?" Giáo sư Glykose hỏi.

"Đúng thế," ngài JB đáp, "nhưng muối được tách bỏ bằng những cỗ máy bí ẩn nào đó. Đây là một hệ thống hết sức phức tạp."

"Nhưng bác JB ơi, làm sao bác tới được đây, chỗ Hòn Đảo Bí Ẩn này?" Mitcho hỏi.

"Ta nhớ hôm đó khi đang đi xuống bến cảng của thị trấn Ánh Nắng, ta dạp trúng một cái chai, bị ngã đập đầu và ngất xỉu luôn. Khi tỉnh dậy, ta thấy mình đang ở trên một con thuyền lênh đênh giữa đại dương.

Một con cá voi bị vướng vào dây neo và cứ thế kéo con thuyền đi. Nó kéo ta tới tận Hòn Đảo Bí Ẩn này."

"Trong thời gian ở đây, ta đã nghiên cứu những quả lê khổng lồ và loại đất đặc biệt mà từ đó chúng mọc lên.

Ta nghĩ ta đã thành công trong việc tạo ra một số hạt giống có thể mọc trên cả đất thường."

"Một trong số đó chính là hạt giống bác đã gửi cho bọn cháu trong chai thư!" Mitcho nói.

"Phải rồi," ngài JB đáp. "Đúng thế. Nhưng các cháu sắp được thấy một điều còn thú vị hơn nữa cơ!"

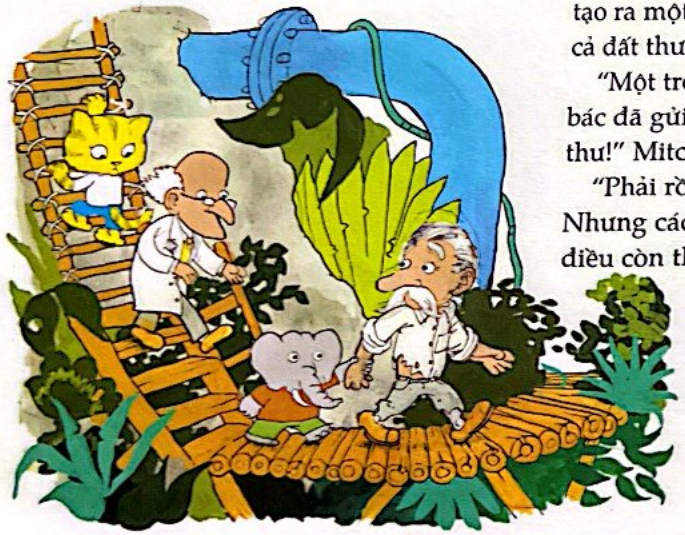

Sau đó, họ đi xuống những đường mòn và con dốc, vượt qua những cây cầu chạy xuyên rừng rậm để tới phía bên kia hòn đảo.

Họ dừng trước một toà tháp bằng sắt gỉ cũ kĩ, bị rêu và dây leo phủ kín mít.

"Toà tháp này không phải do ta dựng lên đâu," ngài JB nói. "Khi ta tới thì đã thấy nó ở đây rồi. Đến giờ ta vẫn chưa biết nó dùng để làm gì."

"Trông như bộ phận của một con tàu ấy," Sebastian nói.

"Phải," ngài Jeremiah gật gù. "Trông như bộ phận của một con tàu."

Chương 8

BÍ MẬT CỬA ĐẢO BÍ ẨN

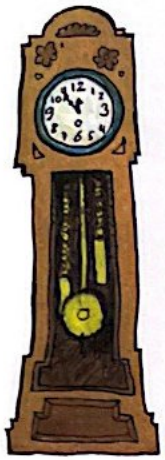

Nhóm bạn trèo lên dải cầu thang sắt đã han gỉ dẫn vào tháp. Trong lòng tháp chứa đủ thứ máy móc và thiết bị cổ lỗ lạ lùng. Cuối cùng họ chui ra tầng thượng của toà tháp. Trên đó có một *bánh lái* tàu đã cũ cùng nhiều loại máy móc *khác*.

Giáo sư Glykose dành rất nhiều thời gian nghiên cứu các dụng cụ trên toà tháp lạ kì đó.

"Có bánh lái tàu, tay chuông truyền lệnh buồng máy, và nhiều loại cần điều khiển khác. Chỗ này trông giống hệt đài chỉ huy của một con tàu vậy," ông nói.

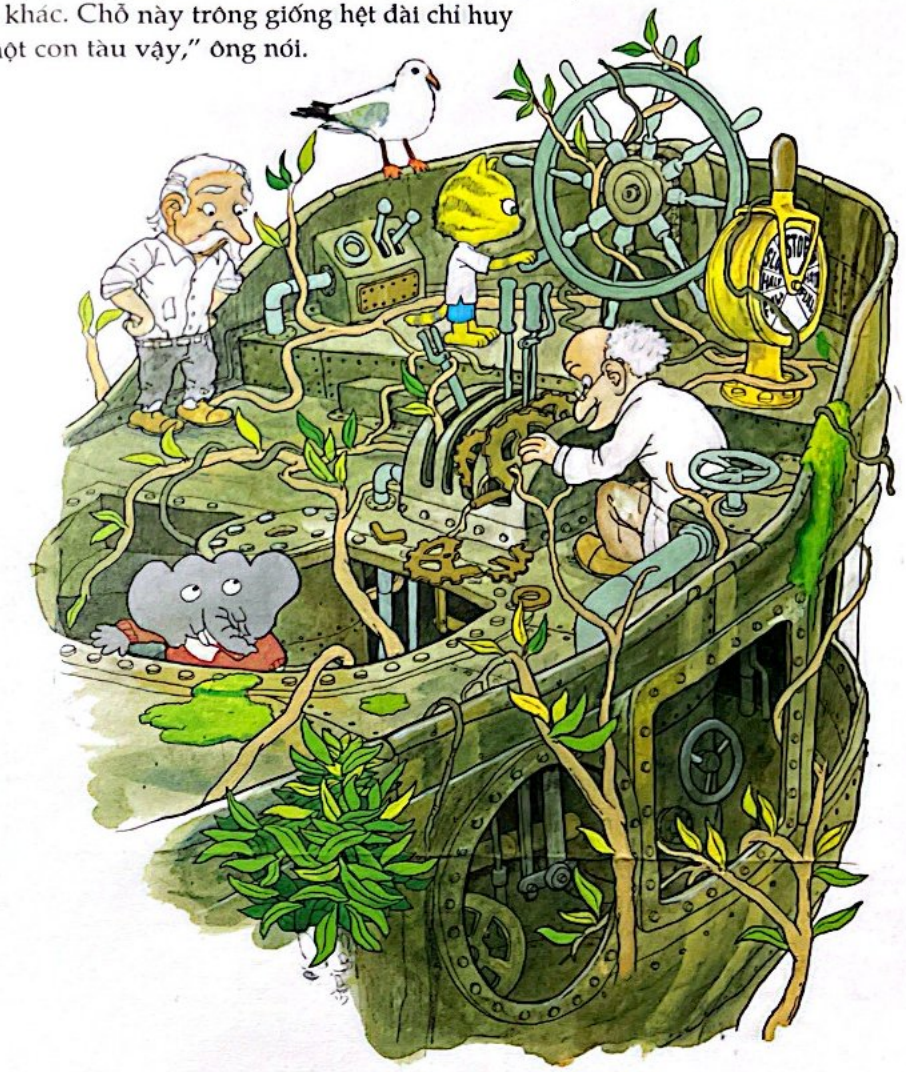

"Phải, tôi đã từng thử khởi động nó," ngài JB nói, "nhưng không được..."

"Đúng thế," Giáo sư Glykose nói. "Các bánh răng này đã gỉ sét, hư hỏng cả rồi. Tôi đang nghĩ liệu..." Có vẻ như Giáo sư Glykose đã có một ý tưởng. "Mitcho và Sebastian, các cậu có phản đối gì không nếu chúng ta sử dụng cái đồng hồ quả lắc của các cậu?"

"Không, không hề ạ," Mitcho nói. "Món đồ cổ lỗ kì cục ấy lúc nào cũng chạy chậm rì rì. Ít nhất thì cuối cùng nó cũng trở nên có ích!"

"Là thế này, tôi nghĩ rằng các bánh răng của cái đồng hồ đó vừa khít với các bánh răng ở trên toà tháp," Giáo sư Glykose giải thích.

Thế là Giáo sư Glykose thay các bánh răng gỉ sét cũ kĩ bằng bánh răng tháo từ chiếc đồng hồ quả lắc của Mitcho và Sebastian.

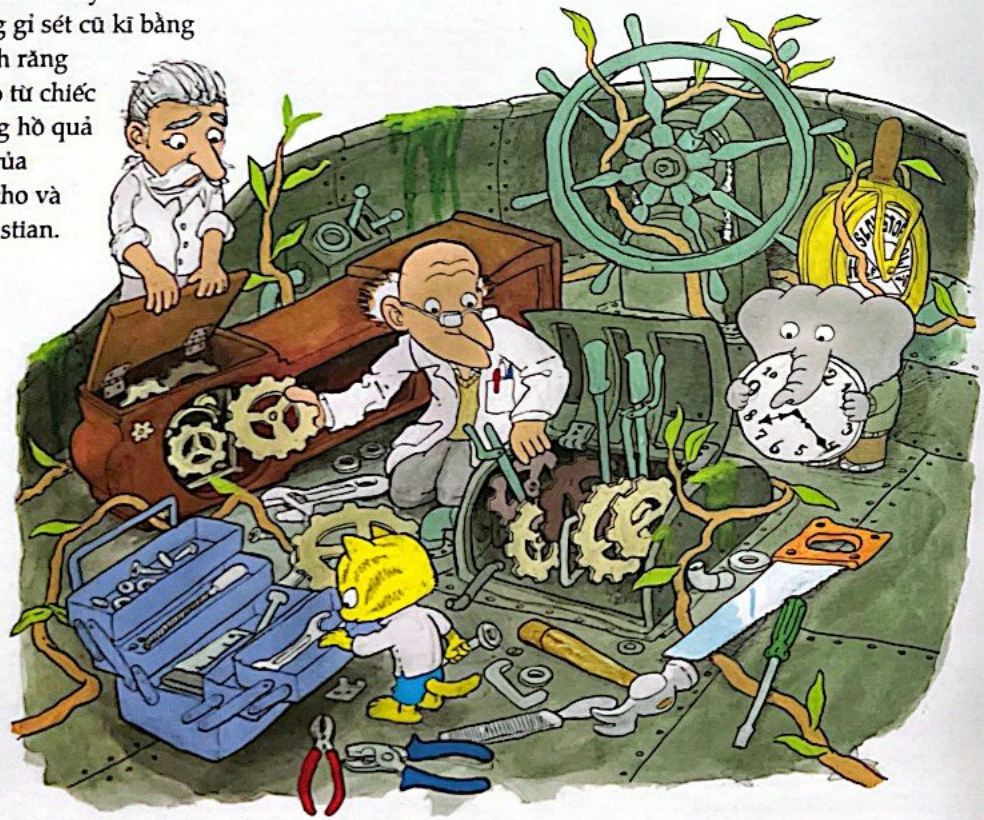

"Được rồi," Giáo sư Glykose nói khi đã thay thế xong xuôi. "Giờ ta sẽ cố kéo cái cần này. Hãy xem chuyện gì sẽ xảy ra."

Có một tiếng tách, rồi tới tiếng xạch... Sau đó tiếng răng rắc, rầm rầm lan dần xuống dọc tháp. Thế rồi, dường như có một thứ gì cực kì to lớn ở sâu dưới lòng hòn đảo bắt đầu chuyển động...

RỪ RỪ RỪ RỪỪỪ...

Ngài JB và Giáo sư Glykose nghĩ trời đất đang nổi giông tố.

Mitcho nghĩ có một con quái vật đang rống lên,

còn Sebastian nghĩ có động đất.

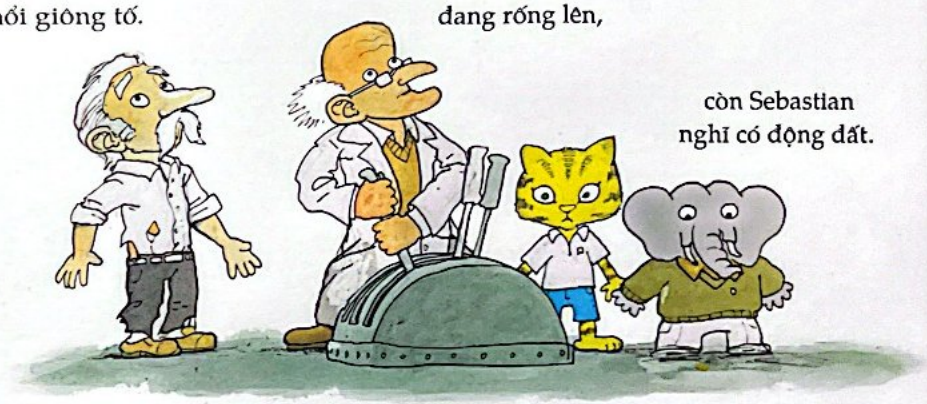

... ẦM ẦM ẦM...

Thật ra, cảm giác giống hệt một trận động đất, vì một cách từ từ - hết sức, hết sức từ từ - cả hòn đảo bắt đầu di chuyển.

"Chính là hòn đảo..." Mitcho lắp bắp. "Nó... nó đang đi...!"

"Phải, tất nhiên rồi!" Giáo sư Glykose kêu lên. "Chính vì thế mà không một ai tìm ra nó! Nó là một hòn đảo trôi nổi. Từ xa xưa tới nay, nó luôn trôi dạt qua khắp các đại dương, nhờ sức gió và các dòng chảy.

Ở đâu đó trong lòng hòn đảo này có một động cơ khổng lồ, và đó chính là thứ chúng ta vừa khởi động được... Hoá ra đó chính là bí mật của Hòn Đảo Bí Ẩn."

"Tôi bảo này!" Ngài JB nói. "Các bạn có nghĩ chúng ta có thể lái hòn đảo này về tận thị trấn Ánh Nắng quê mình không?"

"Có chứ, hãy thử xem sao!"

"Chạy hết tốc độ nào! Lên đường về thị trấn Ánh Nắng!"

Hành trình về nhà kéo dài một tuần lễ và chẳng gặp trở ngại nào.

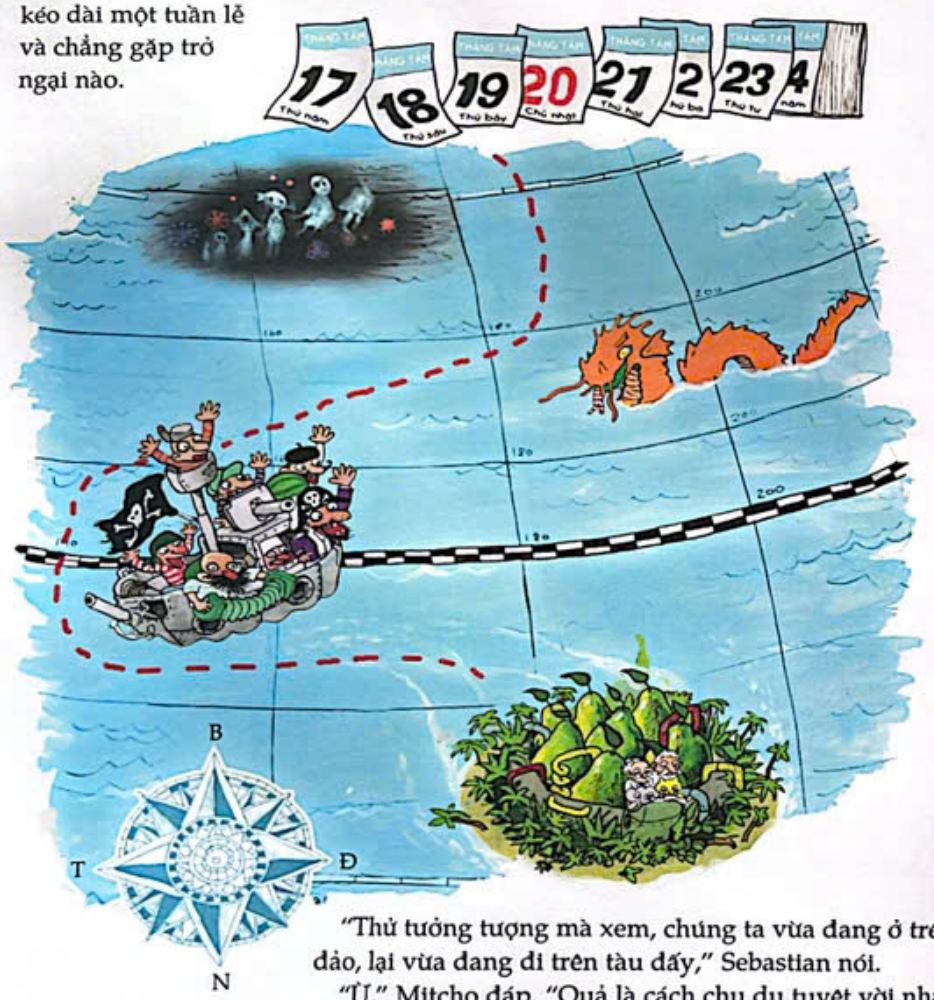

"Thử tưởng tượng mà xem, chúng ta vừa đang ở trên đảo, lại vừa đang đi trên tàu đấy," Sebastian nói.

"Ừ," Mitcho đáp. "Quả là cách chu du tuyệt vời nhất!"

Chương 9

VỀ NHÀ

Ngày 24 tháng tám, qua ống nhòm, những người bạn của chúng ta đã thấy bóng dáng thị trấn Ánh Nắng.

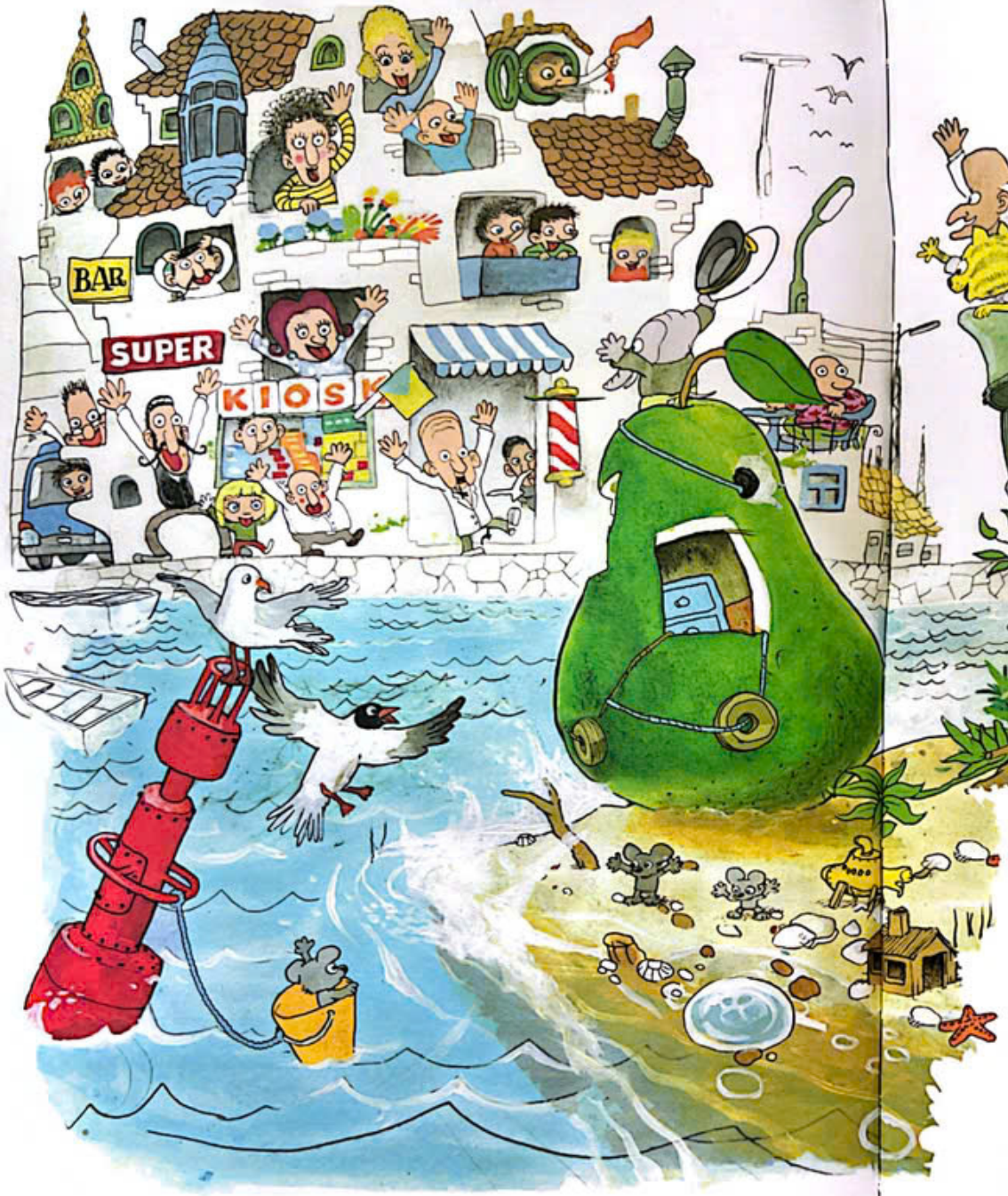

Các em không thể tưởng tượng nổi người dân của thị trấn Ánh Nắng vui mừng và ngạc nhiên tới mức nào khi trông thấy Mitcho, Sebastian, Giáo sư Glykose và Thị trưởng thân yêu đã mất tích bấy lâu nay của họ, ngài Jeremiah Bartholomew Severin Olsen, đang lái cả hòn đảo về phía thị trấn Ánh Nắng.

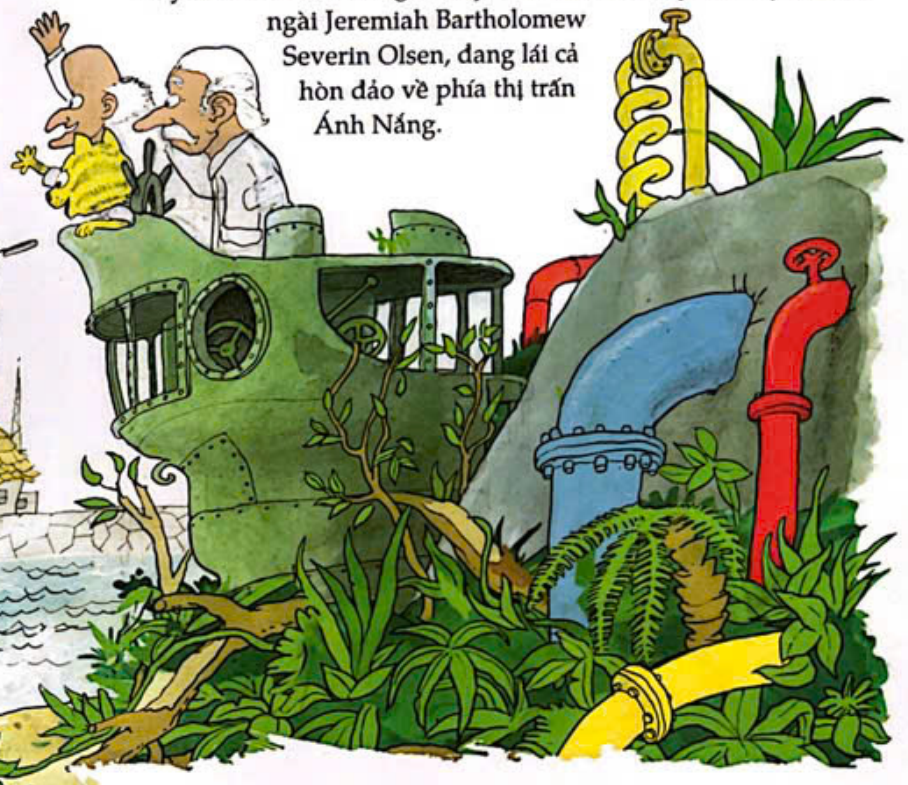

Nhưng đúng lúc ấy, có tiếng động cơ nổi lên đinh tai: Một chiếc ca nô đang phóng hết tốc lực tới...

Đó chính là Phó thị trưởng Twigg. Ông ta đang lao sầm sầm về phía hòn đảo với tốc độ tối đa.

"Các người không được phép kéo Hòn Đảo Bí Ẩn về đây và phá hỏng mọi thứ như thế!" Ông ta gào lên.

Chiếc ca nô lao đánh rầm vào Hòn Đảo Bí Ẩn.

Quả lê lao vút đi giữa không trung,
bay lơ lửng trên đầu thị trấn Ánh Nắng...

... rồi rơi trúng Toà thị chính mới của Phó thị trưởng Twigg với một tiếng RẦM dữ dội, tới mức ở Madrid người ta cũng nghe thấy.

"HOAN HÔ!!!" Toàn thể dân chúng reo lên.

Ngài JB, Sebastian, Mitcho và Giáo sư Glykose vừa bước lên bờ, mọi người lập tức ùa tới ôm hôn họ thắm thiết.

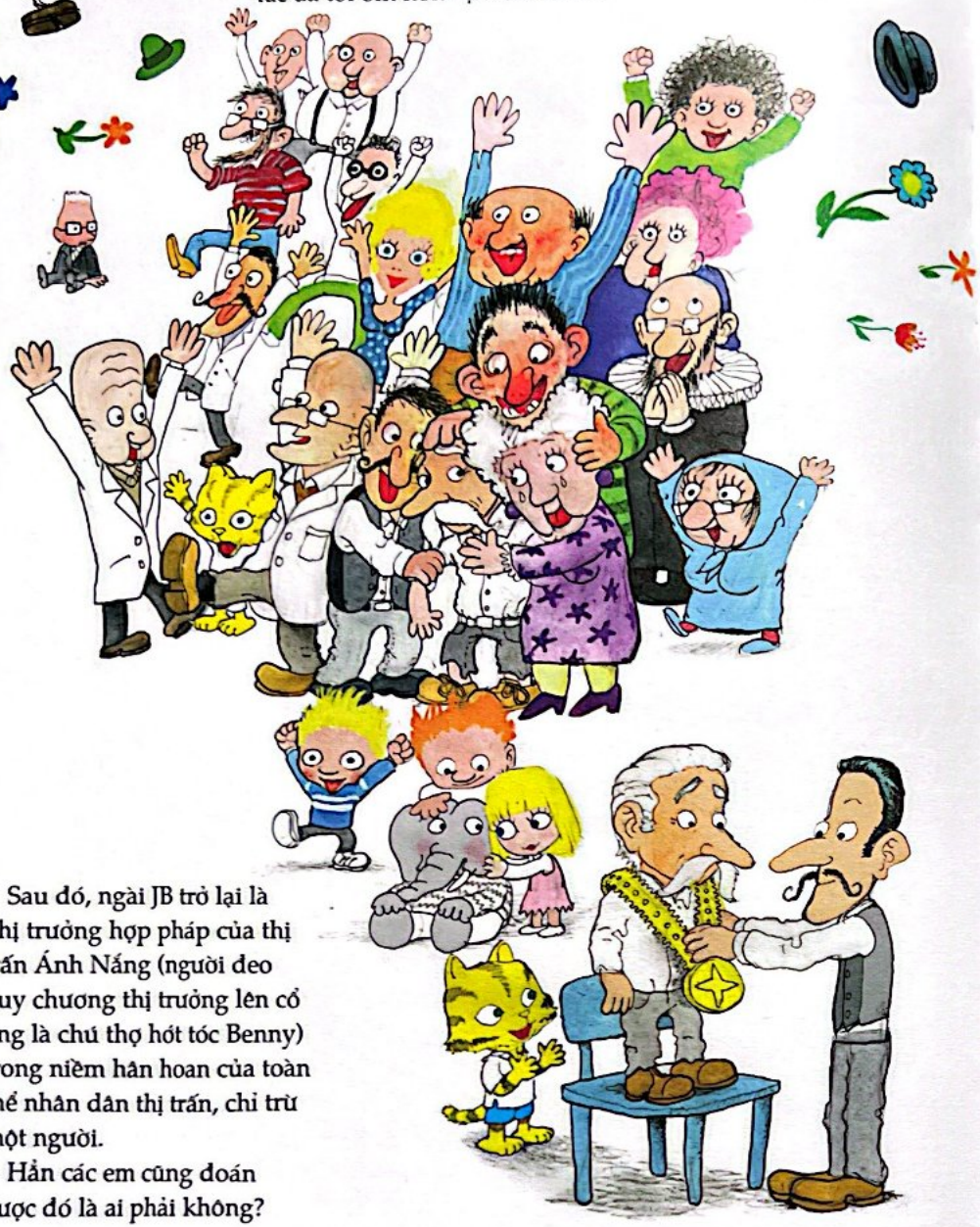

Sau đó, ngài JB trở lại là Thị trưởng hợp pháp của thị trấn Ánh Nắng (người đeo huy chương thị trưởng lên cổ ông là chú thợ hớt tóc Benny) trong niềm hân hoan của toàn thể nhân dân thị trấn, chỉ trừ một người.

Hẳn các em cũng đoán được đó là ai phải không?

Thị trưởng Jeremiah Bartholomew Severin Olsen bước tới chỗ Phó thị trưởng Twigg và đặt tay lên vai ông ta rồi nói: "Cậu gây ra lắm rắc rối rồi thật đấy, Twigg ạ."

"Vâng," ngài Twigg đáp.

Từ hôm đó trở đi, không ai nói thêm gì về chuyện này nữa.

Sau đó, họ chọn một cánh đồng mới nằm ở ngoại ô thị trấn Ánh Nắng. Ở đó, ngài JB tuyên bố:

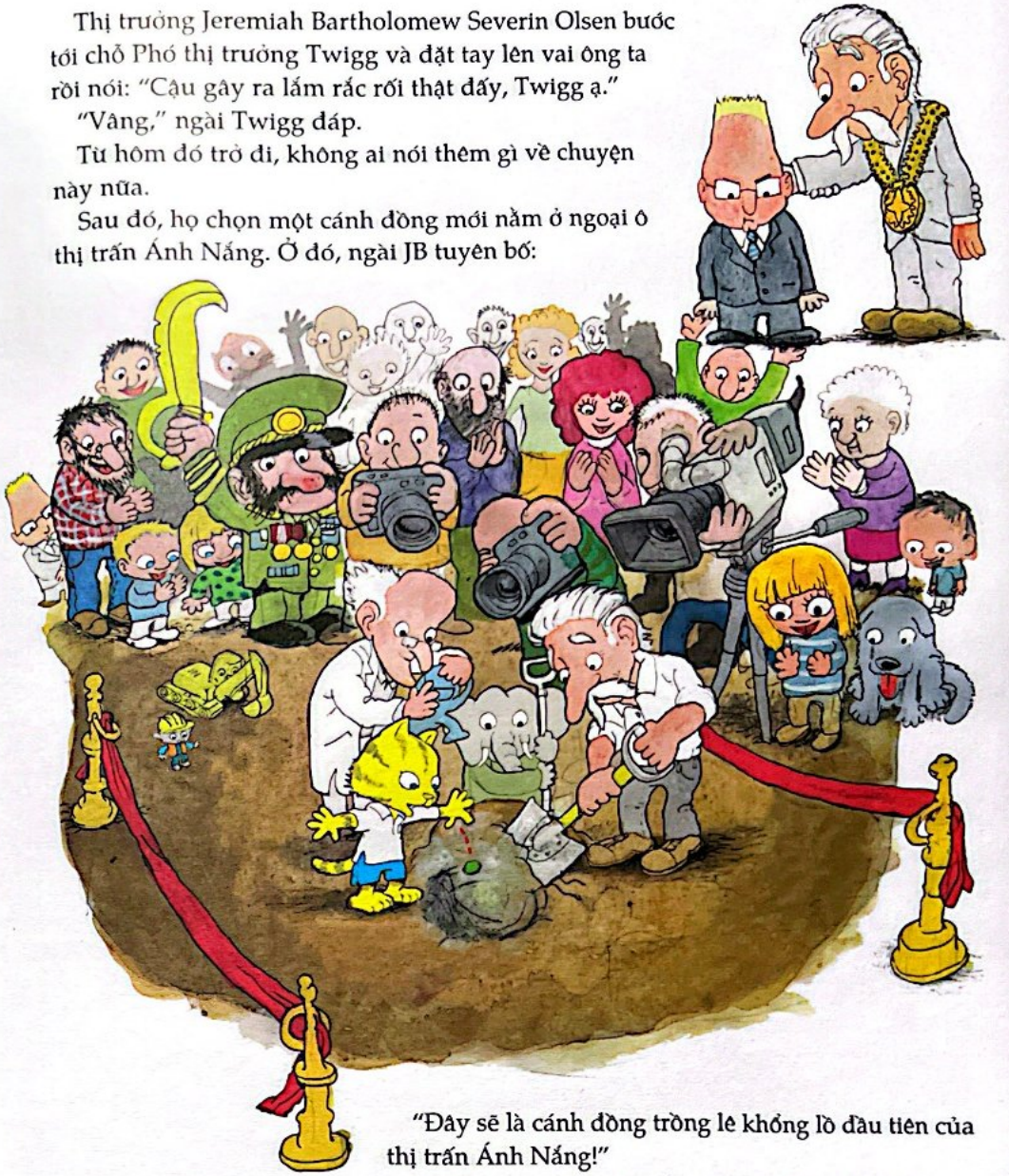

"Đây sẽ là cánh đồng trồng lê không lồ đầu tiên của thị trấn Ánh Nắng!"

Chính tay ngài JB, Mitcho, Sebastian và Giáo sư Glykose đã gieo xuống những hạt giống đầu tiên. Buổi lễ diễn ra hết sức trang trọng, mọi người vỗ tay rào rào, và rất nhiều phóng viên báo đài đã tới đưa tin.

Sau đó, họ tổ chức một bữa tiệc linh đình. Dân chúng toàn thị trấn đều tới dự, ai nấy đều vui sướng hớn hở. Thuyền trưởng Camenberg và đội quân cướp biển tàn bạo và cả ngài Ulysses Karlsen cùng Rồng Biển Hung Hãn cũng góp mặt và ở lại dùng bữa tối.

Toà thị chính cũ được xây dựng lại, nhưng dân thị trấn vẫn giữ nguyên quả lê khổng lồ ở chính giữa toà nhà. Dần dà, người ta thường quen miệng gọi nơi này là "Toà nhà quả lê".

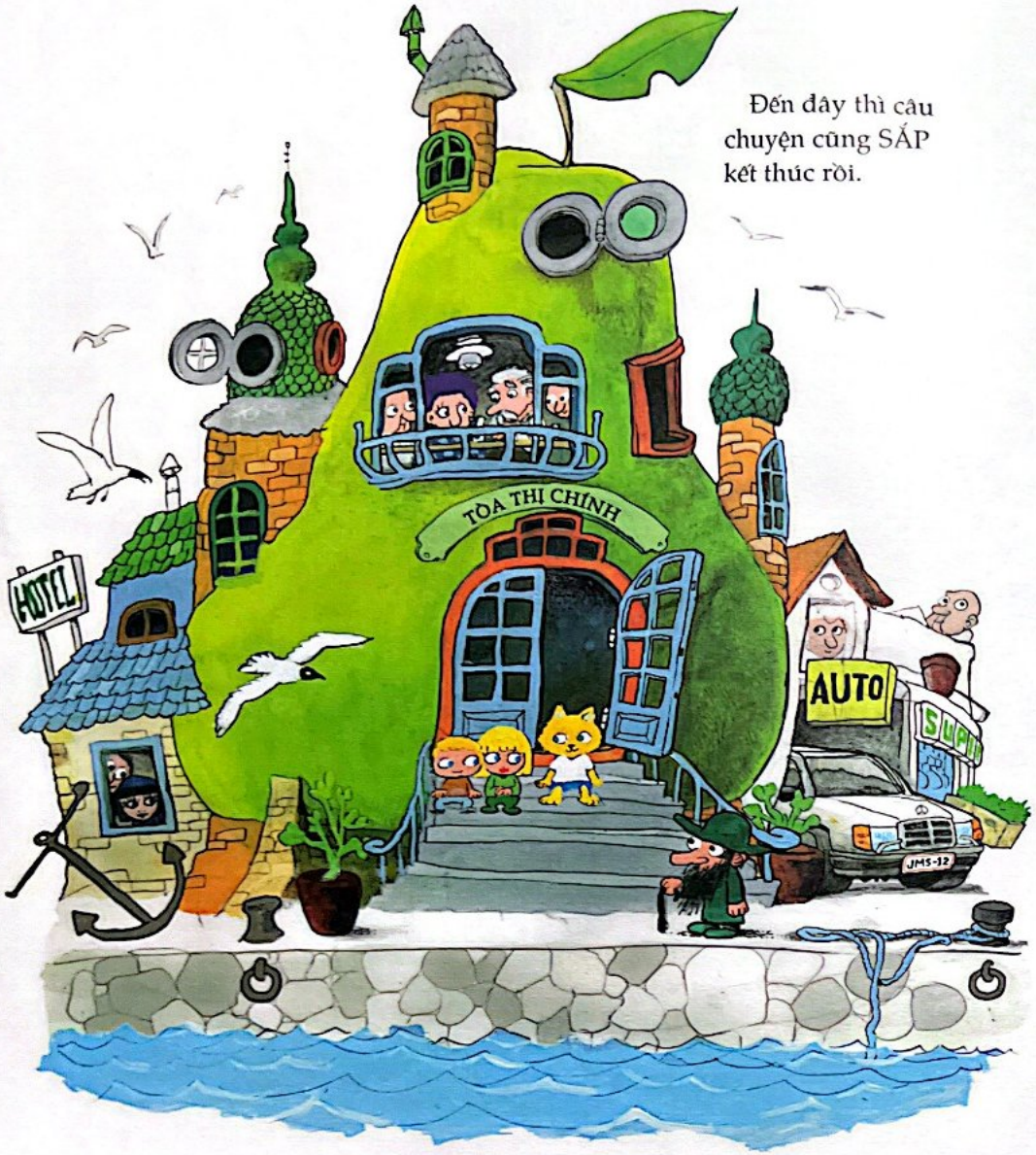

Đến đây thì câu chuyện cũng SẮP kết thúc rồi.

Chương 10
PHẦN KẾT
(những chuyện xảy ra sau đó)

Có lẽ các em cũng tò mò về những chuyện xảy ra sau đó với người dân thị trấn Ánh Nắng phải không?

Chương cuối này sẽ kể cho các em nghe vài ba chuyện.

*

Sebastian viết một cuốn sách kể về cuộc đời thủy thủ của ông cố nó và cuộc tìm kiếm Hòn Đảo Bí Ẩn của ông.

Mitcho trở lại làm thư kí cho ngài JB và được đi khắp thế giới.

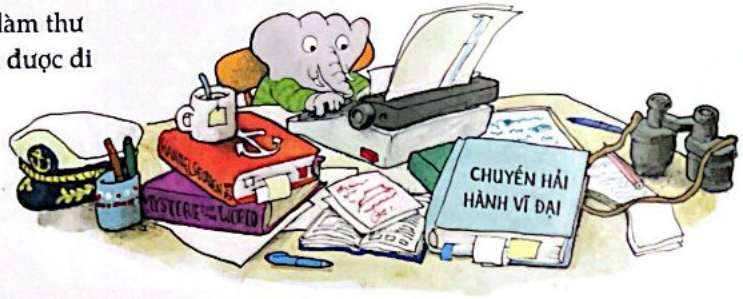

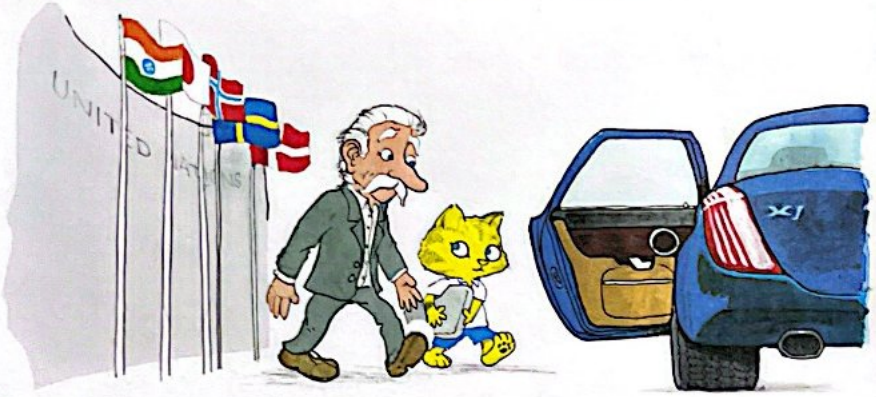

Phó thị trưởng Twigg mở một trang trại cách thị trấn Ánh Nắng khá xa, chuyên trồng cải bắp và khoai tây. Thời gian trôi qua, ông trở nên thân thiện hơn và rất nhiều người lui tới mua rau của ông. Thậm chí có người còn bảo đã trông thấy ông cười. Nhưng có thể đó chỉ là tin đồn thôi.

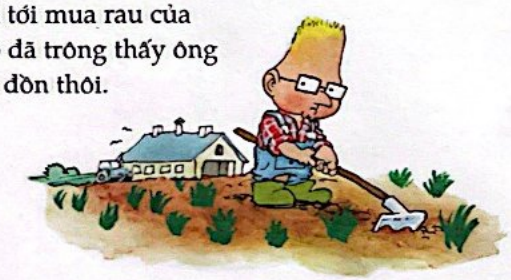

Giáo sư Glykose và Tiến sĩ Pibbenip đi chu du đủ mọi nơi và thực hiện rất nhiều thí nghiệm ở Hòn Đảo Bí Ẩn. Một ngày kia, họ đã trồng thành công chuối khổng lồ. Họ được trao giải Nobel cho thành tựu đó.

Khi họ trở về nhà ở thị trấn Ánh Nắng, cuộc sống lại tiếp diễn như xưa.
Mitcho đi câu cá, Sebastian ngồi đọc báo bên ly nước táo.
Trời nắng tưng bừng, biển xanh lấp lánh, còn câu chuyện tới đây là hết rồi!

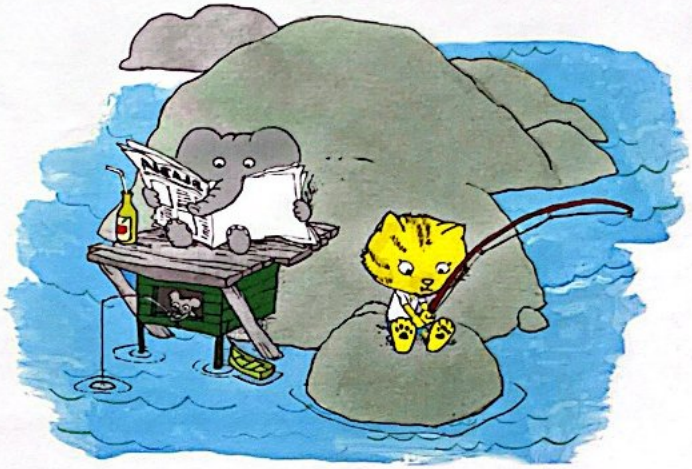

HẾT